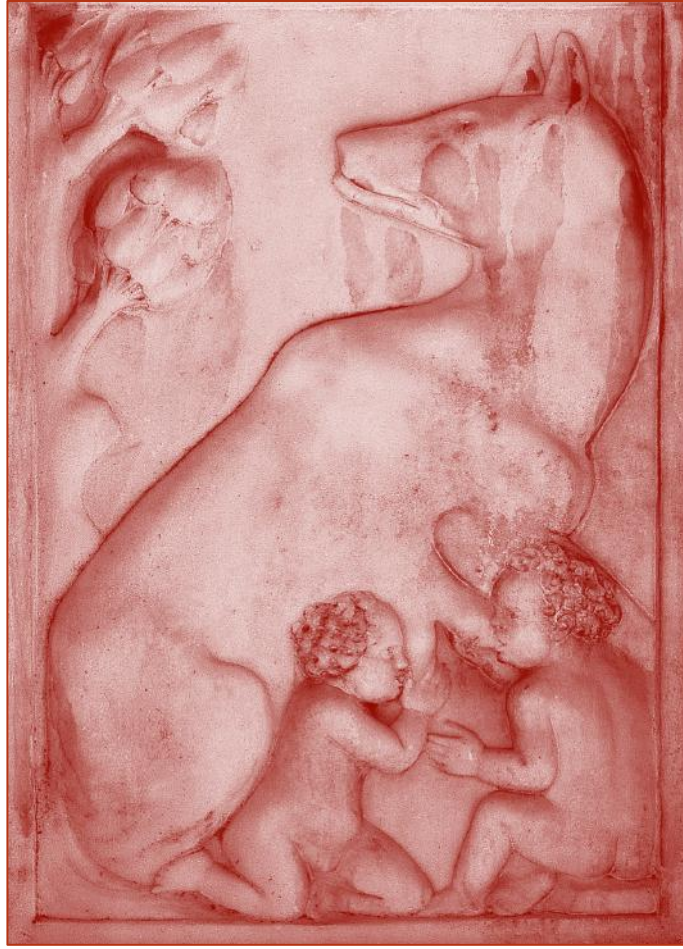

γεωργία πιερρουτσάκου

Λύκαινα

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Γεωργία Πιερρουτσάκου γεννήθηκε στον Πειραιά. Σπούδασε στο Τμήμα Βιολογίας της Σχολής Θετικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Πατρών. Είναι απόφοιτος του Πανεπιστημίου της Σορβόνης (Sorbonne Nouvelle – Paris III, Études Théâtrales) και της δραματικής σχολής Νέο Ελληνικό Θέατρο, καθώς και του Στούντιο Νέων Συγγραφέων του Εθνικού Θεάτρου. Εργάζεται ως ηθοποιός και σκηνοθέτης και έχει συνεργαστεί με το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, Από Μηχανής Θέατρο, Θέατρο Χώρα, Θέατρο Δημήτρης Χορν, Επί Κολωνώ, Faust, Άβατον κ.ά. Το καλοκαίρι του 2016 παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στη σκηνή Νέο Ρεξ του Εθνικού Θεάτρου, το πρώτο της θεατρικό κείμενο *Έλα να παίξουμε*, το οποίο ανέβηκε με νέα διανομή στη συνέχεια στο black box του θεάτρου Επί Κολωνώ, και την επόμενη χρονιά στο θέατρο Faust. Το 2018 βραβεύτηκε από την Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος για το θεατρικό της έργο και καλή τύχη. Το 2020 επιλέχθηκε το πρώτο της σενάριο μικρού μήκους ταινίας με τίτλο *Πατινάζ* από την ΕΡΤ για το Microfilm 2021, το οποίο συνέγραψε μαζί με την σκηνοθέτη Σπυριδούλα Γκούσκου. Μεταφράζει θέατρο από την γαλλική γλώσσα. Διδάσκει και σκηνοθετεί ερασιτεχνικές ομάδες παιδιών και ενηλίκων.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6942829399

Email: g.pierroutsakou@gmail.com

Το θεατρικό έργο *λύκαινα* της Γεωργίας Πιερρουτσάκου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

πρόσωπα

ΜΑΡΚΟΣ
ΕΥΤΥΧΙΑ
ΦΩΝΗ ΓΙΑΓΙΑΣ
ΦΩΝΗ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

Κάπου στην επαρχία.

Σημείωση

Η παύλα στο τέλος μια φράσης δηλώνει ότι αυτός που μιλάει διακόπτεται απότομα.

Οι υπερτονισμένες φράσεις είναι από την *Μήδεια* του Ευριπίδη.

περίληψη

Στην κουζίνα επαρχιακού σπιτιού η Ευτυχία, ντυμένη στα μαύρα, ετοιμάζει το μεσημεριανό γεύμα. Οι κινήσεις της όλες αργές, φροντισμένες, ευλαβικές. Σε περίοπτη θέση μια μεγάλη κατσαρόλα και ένα ποτήρι με διαυγές υγρό που μοιάζει με νερό. Με μια αποφασιστική κίνηση πίνει το περιεχόμενο και την ίδια στιγμή ακούγεται αλύχτισμα της Λύκαινας, του λυκόσκυλου που βρίσκεται ακριβώς έξω από το σπίτι. Λίγα λεπτά αργότερα επιστρέφει ο Μάρκος. Φοράει πένθος στο μπράτσο. Η ατμόσφαιρα είναι βαριά, καθώς πλησιάζει το μνημόσυνο του μωρού τους που σκοτώθηκε μετά από επίθεση του σκυλιού της οικογένειας, ένα μήνα νωρίτερα. Ο Μάρκος πίνει κατά την διάρκεια του γεύματος. Φλυαρεί ακατάπαυστα. Ψάχνει διαρκώς το μεγαλύτερο κοριτσάκι τους. Η Ευτυχία μένει σιωπηλή, μοιάζει σβησμένη. Η ώρα που θα πει την τελευταία της λέξη πλησιάζει. Επικίνδυνα.

Homo homini lupus

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

Βωβή σκηνή, τελετουργική.

Στην κουζίνα επαρχιακού σπιτιού η Ευτυχία, ντυμένη στα μαύρα, ετοιμάζει το μεσημεριανό γεύμα. Οι κινήσεις όλες αργές, φροντισμένες, ευλαβικές. Το πώς στρώνει το τραπεζομάντηλο, πώς τοποθετεί τα μαχαιροπήρουνα, τα σερβίτσια στο τραπέζι, πώς στρώνει τα μαλλιά της, την φούστα της.

Και στα δυο της χέρια έχει σημάδια, σαν κοψίματα.

Σε περίοπτη θέση μεγάλη κατσαρόλα. Η Ευτυχία κρατάει το καπάκι της και κοιτάζει, μία μέσα στο σκεύος και μία ένα ποτήρι με διαυγές υγρό που μοιάζει με νερό. Πιάνει το ποτήρι και για μια στιγμή διστάζει, κοιτάζει προς την εξωτερική πόρτα της κουζίνας. Έπειτα με μια αποφασιστική κίνηση πίνει το περιεχόμενο του ποτηριού και τοποθετεί το καπάκι στην κατσαρόλα.

Εκείνη την στιγμή ακούγεται διαπεραστικό αλύχτισμα της Λύκαινας, του λυκόσκυλου που βρίσκεται ακριβώς έξω από το σπίτι, και που ξυπνά την Ευτυχία από την «υπνοβασία». Παύση μεγάλη.

Σκοτάδι.

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Η Ευτυχία κάθεται στο μισοστρωμένο τραπέζι και κοιτάζει μπροστά σαν υπνωτισμένη. Ακούγεται ο Μάρκος ακριβώς έξω από την κουζίνα να μιλάει στο λυκόσκυλο.

ΜΑΡΚΟΣ (off)

Γαμώτ –

Μη με κοιτάς έτσι! Τσιμουδιά!

Παύση.

Ακούς που σου μιλάω;! Κιχ γιατί αλίμονό σου! Αλίμονό σου!

Μικρό παράπονο του σκυλιού. Ο Μάρκος μαλακώνει, μιλάει στην Λύκαινα στοργικά.

Ορίστε μας! Μη μου κλαις εμένα γιατί –

Άντε τώρα. Κάτσε δω χάμω να φας, να πάω κι εγώ να φαρμακώσω.

Φτάνει σου λέω.

Το σκυλί γουργουρίζει.

Άντε φτάνει τώρα, μπρος! Έτσι μπράβο!

Ο Μάρκος μπαίνει στην κουζίνα. Η Ευτυχία τινάζεται πάνω κι αρχίζει να ετοιμάζει σαν αυτόματο.

ΜΑΡΚΟΣ (μονολογώντας)

Γαμώτ –

Παύση. Στρώνεται στο τραπέζι. Κοιτάζει την Ευτυχία ερευνητικά.

Τη μάλωσα. Το βούλωσε τώρα. Πού θα πάει, θα συνέ –

Θα –

Θα στρώσει πάλι.

Κοιτάζονται για μια στιγμή. Παύση.

Ήσυχα δω;

Σιωπή.

Στο μαγαζί τού γαμήθηκε η μάνα πάλι.

Σιωπή. Την κοιτάζει.

Πέρασα κι απ' το κτήμα. Γι' αυτό άργησα. Ήρθ' ο μαλάκας ο Παντελής, μου 'πρηξε τ' αρχίδια, μου 'πρηξε. Τα φάρμακα όλα λάθος πάλι. Ρε ένα πούστη που 'κανε η μάνα του, λέω, ε ρε τι τραβάω με δαύτονε. Θα τότε στείλω στο διάολο το μαλάκα καμιά μέρα, να σου πω εγώ. Κι άμα τότε κόψω εγώ, να δεις που θα του δώσουν όλοι πόδι ύστερα. Ρε μαλάκα, του λέω, εμένα πας να γελάσεις ρε; «Όχι ρε Μάρκο, να στο σταυρό που σου κάνω, ρε Μάρκο». Ρε θα σε γαμήσω, ρε, γαμώ το κεφάλι σου, σκατόμυαλε μαλάκα. Άμα μου ξαναφέρεις τέτοιο δηλητήριο θα στο δώσω να το φας ρε γαμημένε. «Συγγνώμη, ρε Μάρκο, συγγνώμη, έγινε μαλακία με την παραγγελία ρε Μάρκο, ξέρω τραβάς κι εσύ τα ζόρια σου τώρα μ' αυτά που γίνανε». Τι 'πες ρε παλιόπουστα του λέω! Ποια ζόρια;! Τι σχέση έχουνε αυτά με τα κωλοφάρμακά σου ρε αρχίδι; Τόνη βουτάω απ' το γιακά, έκλασε ο πούστης. Εδώ στα μάτια να με κοιτάς ρε αρχίδι άμα σου μιλάω, που θα μου πεις εμένα για τα ζόρια μου. Γαμημένε! Παραλίγο να βάλει τα κλάματα η λουλού. Άμα δε μας χώριζε ο Ανέστης, θα σου 'λεγα γω τον παλιόπουστα.

Παύση. Η Ευτυχία ακουμπάει στο τραπέζι μια κανάτα με κρασί κι ο Μάρκος αμέσως βάζει στο ποτήρι του.

Άκου λέει!

Μικρή παύση.

Ζόρια, λέει. Θα μας πει η λουλού ο Παντελής.

Παύση. Γεμίζει το ποτήρι του ξανά και ξανά.

Ακούστηκε όλη μέρα ή πάλι, μόνο τώρα που 'ρθα γω;

Η Ευτυχία γνέφει αρνητικά. Ο Μάρκος κοιτάζει προς τα έξω, κατά το μέρος που είναι το σκυλί.

Α, πήρε η μάνα μου άμα ήμουνα στο μαγαζί. Ρώταγε κει πέρα. Της είπα να πάρει εσένανε. Να τα κανονίσετε. Μιλήσατε;

Σιωπή. Η Ευτυχία συνεχίζει το σερβίρισμα σαν υπνωτισμένη. Ο Μάρκος την κοιτάζει μια στιγμή.

Ο Παντέλας, γαμώ το σπίτι του. Μου 'βαλε και σκουλαρίκι ο καράβλαχος, να μου κάνει τον μοντέρνο. Θα στα δώσω να τα φας μωρή λουλού!

Μικρή παύση.

Έτσι του 'πα.

Παύση. Κοιτάζοντας το μπράτσο του.

Πέρασα κι από του Σκαβάτζου.

Η Ευτυχία μαρμαρώνει για μια στιγμή.

Πριν –

Πριν να πάω στο κτήμα, πήγα από κει. Προχωράει, λέει, θα σε περιμένει. Αύριο... μεθαύριο, όποτ' αδειάσεις. Να μου πεις να σε κατεβάσω όταν –

Παύση. Βουτάει μια φέτα ψωμί.

Μου κόλλησε το στομάχι στην πλάτη με τον παλιομαλάκα τον Παντέλα. Το σκουλαρίκι τόνε μάρανε, γαμώ το κεφάλι του. Ας μην ήταν ο Ανέστης να τόνε βουτήξει απ' τα χέρια μου και σου 'λεγα.

Το καταβροχθίζει με λαιμαργία.

Εδώ ήσυχα; Πέρασε κανείς;

Σιωπή. Η Ευτυχία βάζει μπροστά του σαλάτα, τυρί, ελιές. Όπως ακουμπάει τα πράγματα στο τραπέζι, ο Μάρκος της αγγίζει μια στιγμή το χέρι και κοιτάζονται. Μικρή παύση.

Ελαφρύ είναι, να σου βάλω μια γουλιά;

Η Ευτυχία γνέφει μαλακά «όχι» και απομακρύνει το χέρι της. Συνεχίζει τη δουλειά της.

Ο Ανέστης μου 'λεγε –

Του 'πε η Μάρθα, δηλαδή... το Πάσχα... άμα έχει καλό καιρό, λένε να πάνε κάτω. Ε, κι άμα θες κι εσύ, μας περιμένουνε λέει. Κι από πριν δηλαδή, όχι μόνο την ανάσταση. Αυτοί θα κατέβουνε σίγουρα. Κι άμα θες κι εσύ... εκεί θα 'ναι αλλιώςτικα, θα ξεφύγεις κι εσύ λιγάκι, θα μας περιποιηθούνε τα παιδιά. Ε, ξέρω γω. Δεν του 'πα τίποτα. Να ρωτήσω εσένανε πρώτα. Θα σε πάρει κι η Μάρθα, δηλαδή, μου το 'πε, αλλά πιο μετά. Νωρίς είν' ακόμα να το πούμε. Τι λες κι εσύ, νωρίς δεν είναι;

Σιωπή. Ο Μάρκος μπουκώνεται κάτι.

Αλλά να, λέω, θα βγεις κι εσύ απ' το σπίτι, να αλλάξεις λίγο τον αέρα σου, θα 'μαστε με παρέα, θα πούμε δυο κουβέντες εκεί πέρα να ξεχαστούμε, θα πιούμε και κάνα κρασάκι. Ξέρω και γω; Άσε και βλέπουμε. Να 'μαστε καλ –

Το λέμε άλλη ώρα, αργότερα, και τελευταία στιγμή, δηλαδή, να το αποφασίσουμε, δεν παρεξηγάν' αυτοί. Δικοί μας άνθρωποι. Κι η Μάρθα, μου 'λεγε, όλο τον ρωτάει για μας. Για σένα. Θέλει να σε πάρει, λέει, αλλά... Να 'ρθει κι από δω με την Αργυρούλα να σε δούνε, θέλει. Αλλά δεν ξέρει άμα... εσύ... Όποτε θέλουμε, λέει ο Ανέστης, όποτε θέλουμε, τους λέμε. Κι ό,τι χρειαστούμε εδώ είν' αυτοί. Καλά παιδιά. Σπαθί ο Ανέστης. Και στο κτήμα τρέχει, σαν να 'μωνα εγώ. Έχει την έννοια μου. Τελικά η μάνα μου σε πήρε;

Η Ευτυχία βάζει μπροστά του ένα πιάτο φαΐ. Τον κοιτάζει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι.

Μικρή παύση.

ΜΑΡΚΟΣ

Ε, θα σε πάρει. Με ρώταγε κει πέρα. Της είπα... η Ευτυχία, την Ευτυχία να ρωτήσεις.

Η Ευτυχία κάθεται στο τραπέζι απέναντί του, χωρίς πιάτο μπροστά της.

Δε θα φας εσύ, έφαγες;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι.

Μικρή παύση.

ΜΑΡΚΟΣ

Μου 'πε άμα θες, να 'ρθει δω να βοηθήσει λιγάκι. Εσύ έχεις τόσα, λέει. Αλλά φοβάται μη σου κακοφανεί, μην το πάρεις στραβά και σε πικράνει περισσότερο και κάτι τέτοια. Μου 'λεγε και κάτι άλλα εκεί πέρα. Πως είδε ένα άσχημο όνειρο και να προσέχουμε πολύ γιατί το 'χει για κακό. Παράτα με ρε μάνα της λέω, έβαλε τα κλάματα, της το 'κλεισα. Τα 'χει κι αυτή χαμένα, δεν ξέρει πώς να κάνει. Βάλε μια μπουκιά.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν πάει κάτω.

Ο Μάρκος σερβίρει πάλι κρασί στο ποτήρι του και αδειάζει την καράφα. Η Ευτυχία σηκώνεται να πάει να την ξαναγεμίσει.

ΜΑΡΚΟΣ

Στάσου μη σηκώνεσαι, πάω γω.

Η Ευτυχία παίρνει την καράφα απ' το χέρι του και γυρίζει πλάτη.

Το παιδί;

Της πέφτει η καράφα απ' τα χέρια και σπάει. Ακούγεται αλύχτισμα του λυκόσκυλου απ' έξω.

Σκοτάδι.

ΕΙΚΟΝΑ ΤΡΙΤΗ

Ο Μάρκος δεν είναι στην κουζίνα. Η Ευτυχία μαζεύει ανέκφραστη τα σπασμένα γυαλιά από το πάτωμα.

Η φωνή του ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ ακούγεται όλη αυτή την ώρα, σαν από μακριά, σαν ανάμνηση, μέσα σε ηχητικό περιβάλλον, χαρούμενο αλλά και καθημερινό ταυτόχρονα, που φτιάχνει την εικόνα ετοιμασίας για το μεσημεριανό οικογενειακό γεύμα – ήχοι εξοχής απ' την αυλή, γέλια μικρού κοριτσιού, κάποιο παιδικό τραγουδάκι, κλάμα μωρού, γυαλικά, μαχαιροπήρουνα κλπ.

ΦΩΝΗ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ (Voix off)

Μαμά, κοίτα, κοίτα τι κάνει ο μπέμπης! Έι δωσ' το μου! Άκου μπέμπη. Περπατώ περπατώ εις το δάσος...

Γέλια.

Περπατώ περπατώ εις το δάσος, όταν ο λύκος δεν είναι δω! Α! Η Λύκαινα τρέχει στην πόρτα, ήρθε ο μπαμπάς! Μπαμπά μου!

Fade out.

Σκοτάδι.

ΕΙΚΟΝΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ο Μάρκος μπαίνει ξανά απ' έξω. Η Ευτυχία κάθεσαι πειθήνια στο τραπέζι, έχει μαζέψει τα γυαλιά από το πάτωμα. Κάθεται κι εκείνος και συνεχίζει να τσιμπολογάει, αρχικά, αλλά και να πίνει καθ' όλη τη διάρκεια της σκηνης. Καθώς κάθεσαι περνάει ένα πένθος στο μανίκι του.

ΜΑΡΚΟΣ

Έφαγα τον τόπο. Θα τ' άφησα νωρίτερα φαίνεται πάνω στη βρύση. Το 'χε πάρει και το μύριζε... το 'χε μες στα δό –
Ησύχασε τώρα. Δε θα ξανακουστεί, την μάλωσα.

Παύση. Κοιτάζει την Ευτυχία.

Ούτε κείνη τρώει. Μπουκιά. Μήτε νερό δεν πίνει σήμερα, την σταύρωσα. Μόνο κάθεσαι δω χάρω και μας κοιτάζει. Λες και περνάει το βλέμμα της μέσα απ' την πόρτα. Το νιώθω απάνω μου.

Γυρίζει πίσω του προς την πόρτα και κοιτάζει μια στιγμή.

Πέρασε κανείς;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι.

ΜΑΡΚΟΣ

Αύριο... πρέπει να σε κατεβάσω στον Σκαβάτζο... σε περιμένει να του πεις... να... να πούμε τις λεπτομέρειες. Παίρνει, λέει, εδώ και δεν απαντάει κανείς.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Του είπα τις άλλες.

ΜΑΡΚΟΣ

Έχει να σε ρωτήσει λέει. Ξέρω κι εγώ τι θέλει κι αυτός ο μαλάκας; Κοντοζυγώνει, λέει, το μνημόσυνο. Κοντοζυγώνει και χρειάζεται να του πεις πώς τα θέλεις. Κάτι μου 'λεγε και χάμω για την φωτογραφία και κείνα τα... δεν ξέρω γω απ' αυτά. Εσύ πρέπει να πεις. Έχει και κάτι να σου δώσει, δε μου 'πε τι. Είναι για σένα, λέει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Καλά. Βλέπουμε.

ΜΑΡΚΟΣ

Αύριο... ή μεθαύριο. Όποτε σου κάνει κέφ –

Κοιτάζονται έντονα.

Γαμώ το στόμα μου. Δεν εννοούσα... πήγα να πω... γαμώτ –
Όταν μπορέσεις. Αυτό ήθελα να πω, συγχώρα με. Σε κατεβάζω όταν μπορέσεις.

Πίνει λίγο και πάει να δοκιμάσει απ' το φαΐ αλλά τελευταία στιγμή αφήνει το πιρούνι κάτω.

Ωραίο το 'χεις, μοσχοβολάει.

Η Ευτυχία αρχίζει να κλαίει βουβά.

Ευτυχία... πρέπει να βαστήξεις. Να κάνεις κουράγιο, σε χρειάζομαι. Σε χρειαζόμαστε. Το παιδί.

Μικρή παύση.

Πού είναι;

Σιωπή. Κι έπειτα στον εαυτό του χαμηλόφωνα πονεμένα τρίβοντας το πένθος.

Γαμώ την πανακόλασή μου γαμώ...

Μικρή παύση.

Μη μου δίνεις σημασία εμένανε. Άσε με να γαυγίζω εγώ. Εσύ με ξέρεις. Καλύτερα απ' τον καθένανε με ξέρεις... Μόνο εσύ... Θα βρίσω θα φωνάξω θα χτυπηθώ, τέλος. Θα σφίξω τα δόντια. Να ματώσουνε τα χείλια μου. Δεν έχω ανάγκη εγώ, είμαι παλιόσκυλο. Εσύ. Εσύ κοίτα να βαστήξεις.

Παύση.

Δε σε νιώθω νομίζεις; Δεν βλέπω; Γυρίζεις μέρα νύχτα δω μέσα σα... Σαν λύκαινα λαβωμένη που την κλείσαν σε κλουβί και δεν ξέρει πώς να κάνει. Ούτε τρωσ ούτε κλείνεις τα βλέφαρα μια στάλα. Πού θα πάει... μου λες;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν μπορώ.

ΜΑΡΚΟΣ

Θα μπορέσεις.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν το αντέχω. Μόλις κάνουν να κλείσουν τα μάτια μου –

Δεν αντέχω.

Παύση.

ΜΑΡΚΟΣ

Ξέρω. Κι εγώ... το βλέπω συνέχεια μπροστά μου. Κάθε που κλείνουνε τα βλέφαρά μου. Πάλι και πάλι. Μπαίνω στην αυλή. Παράξενη ησυχία. Άρρωστη.

Μικρή παύση.

Ψάχνω ένα γύρο με το βλέμμα. Τίποτα πουθενά. Προχωράω, φτάνω στο κατώφλι. Σιωπή. Θα κάνουνε παρέα τα κορίτσια μου λέω. Ακούς; Έτσι το 'φτιαξε η γκλάβα μου... θα κάνουνε παρέα. Γυρίζω το κλειδί στην πόρτα. Ευτυχία. Ευτυχία. Μιλιά. Η κουζίνα άδεια. Πού 'ναι οι μυρωδιές; Τα πιάτα, τα ποτήρια σου. Το φρεσκοψημένο σου καρβέλι. Πού; Και το παιδί. Πού είναι; Πού είναι το παιδί, τα γέλια του. Που κάθε μεσημέρι τ' ακούω να μου τρυπάνε την ψυχή. Να μου θυμίζουνε τι θα πει ζωή. Εκείνη την ώρα κάθε μεσημέρι νιώθω πως ξαναγεννιέμαι απ' την αρχή, την στιγμή που ακούω –

Μα τι διάολο; Δεν ακούω. Κουφάθηκα; Γιατί δεν ακούω τίποτα; Ευτυχία; Τι στην ευχή; ΕΥΤΥΧΙΑ. ΕΥΤΥΧΙΑ. Τρέχω στο χολ κουτρουβαλιάζομαι παραπατάω τα τουβλάκια ΕΥΤΥΧΙΑ γαντζώνομαι απ' τους τοίχους ΕΥΤΥΧΙΑ τέσσερα μέτρα διάδρομος μου μοιάζει μαραθώνιος δε θα φτάσω λέω δε θα φτάσω ποτέ ΕΥΤΥΧΙΑ φτάσε γαμημένε φτάσε σήκω πάνω τέσσερα μέτρα όλα κι όλα ΕΥΤΥΧΙΑ πάρ' τα πόδια σου ως τη σάλα φτάσε ΕΥΤΥΧΙΑ φτάσε φτάσε

Ο Μάρκος κλαίει. Η Ευτυχία κοιτάζει μπροστά με βλέμμα χαμένο.

Φτάσε ρε ΞΕΦΤΙΛΑ μια ζωή τρέχεις σαν να σου βάλαν νέφτι και τώρα σου λύθηκαν τα γόνατα ξεφτιλισμένε ΦΤΑΣΕ τώρα βοήκες ΦΤΑΣΕ ΦΤΑΣΕ γαμώ το θεό σου ορμάω στη σάλα –
Τίποτα... δε βλέπω τίποτα!

Σιωπή. Μεγάλη Παύση. Ύστερα ο Μάρκος ηρεμεί και συνεχίζει πονεμένα με κλάμα βουβό.

Μαύρο. Για μια στιγμή μαύρο. Κι ύστερα όλα εκεί. Στη θέση τους. Οι νταντελένιες σου κουρτίνες. Η τραπεζαρία με το κεντητό τραπεζομάντηλο. Τα βάζα, τα λουλούδια, ο καναπές, το πάρκο. Οι μολυβιές που 'κανε το παιδί στον τοίχο πλάι στο μπουφέ και το μάλωσα. Κι αυτές, εκεί. Όλα εκεί. Στη θέση τους. Κι οι φωτογραφίες μας στο σκρίνιο απάνω να με κοιτάζουν. Μα πιο πολύ εκείνη... που 'σαι μόνη σου, μέσα στο νυφικό σου το κατάλευκο. Να με κοιτάζει μες στα μάτια. Να μου χαμογελάει;! Κι εγώ... να ψάχνω τα δικά σου. Να ψάχνω εσένα. Παρέα, θα 'ναι παρέα τα κορίτσια μου... ακούς διάολε; Έτσι το 'φτιαξε το ρημάδι μου! Ευτυχία...; Πού... πού είσαι; Στη μέση της σάλας... πεσμένη χάμω μες... με... μες στα αίματα με το μωρό στην αγκαλιά σου... κι η Λύκαινα πλάι σου χιλιοματωμένη να κλαίει και να σου γλύφει τα χέρια... να κλαίει... να κλαίει. Κι η Ευτυχία... σβησμένη. Πάει αυτή. Έσβησε, πάει. Ακίνητη. Όχι δεν είναι αυτή η Ευτυχία. Μια σκιά είναι, ένα φάντασμα... δεν είσαι συ. Δεν είσαι... Κι ύστερα η πόρτα της κουζίνας. Ακούγεται που κλείνει με γδούπο. «Μαμά μαμά». Το παιδί. Όχι εδώ το παιδί MANA! MANA ΠΑΡ' ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ MANA! ΦΕΥΓΑΤΕ Μ' ΑΚΟΥΣ;! ΦΕΥΓΑΤΕ MANA... όχι εδώ... όχι εδώ μέσα, όχι... Κάθε που κλείνω τα ρημάδια μου... αυτό.

Μικρή παύση.

Όχι εδώ... φευγάτε...

Μεγάλη παύση.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Την φωτογραφία θέλει.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο Σκαβάτζος. Την φωτογραφία του μωρού που θα βάλει στο –

ΜΑΡΚΟΣ

Ναι.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Την έχω ακουμπήσει πάνω στο μπουφέ. Μαζί με την κορνίζα, έτσι να του τη δώσεις.

ΜΑΡΚΟΣ

Μαζί θα πάμε να την δώσεις εσύ. Κι ό,τι άλλο χρειάζεται.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τίποτ' άλλο. Όλα είναι κανονισμένα. Στα 'χω γράψει κιόλας. Πλάι στην κορνίζα θα βρεις ένα φάκελο. Είναι όλα κανονισμένα.

ΜΑΡΚΟΣ

Καλά καλά. Άμα δε θέλεις θα πάω μόνος μου από κει. Το βλέπουμε, έχουμε λίγες μέρες ακόμη.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Του είχα πει για όλα πώς τα θέλω. Όπως και στ... την προηγούμενη φορά. Μόνο τριαντάφυλλα λευκά. Μπουμπουκάκια άσκαστα. Δε θέλω γαρύφαλλα. Τίποτα πένθιμο, μ' ακούς; Τίποτα. Ούτε στεφάνια. Τίποτα απ' αυτά! Το στάρι θα το κάνει η μάνα μου, ξέρει αυτή. Δε χρειάζεται από σένα τίποτα. Ούτε από κείνον, έτσι να του πεις. Μόνο τα σακουλάκια και τα σχετικά. Και λουλουδάκια λευκά, τριανταφυλλένια. Σαν το κορμάκι του. Σου τα 'χω γράψει.

ΜΑΡΚΟΣ

Εντάξει, εντάξει, ησύχασε. Θα του τα πω εγώ, θα του τα δώσω, αύριο κιόλας, θα πάω από κει αύριο και θα του τα δώσω, μην έχεις έννοια.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν έχω. Είναι όλα κανονισμένα.

Μικρή παύση.

Είναι καλά εκεί... Καλό σημείο. Θα 'χει δροσιά τώρα που θα πιάσουν οι ζέστες. Μα να φυτέψεις κι άλλα γύρω γύρω, να 'χει μυρωδιές ωραίες το πουλάκι μου. Και χρώματα. Ξέρεις πώς κάνει με τα χρώματα. Γελάει ολόκληρο. Όλο ένα γέλιο γίνεται. Να βάλεις κι αρμπαρόριζα, μ' ακούς; Μη μου το κάνουν σουρωτήρι τα κωλοκούνουπα. Κοκκινίζει αμέσως το δερματάκι του.

Ο Μάρκος αμήχανος αρχίζει πάλι να τσιμπολογάει και να πίνει κρασί.

ΜΑΡΚΟΣ

Καλά μείνε ήσυχη, ό,τι θες θα σου φυτεύω. Ό,τι μου λες.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ούτε γαρύφαλλα ούτε στεφάνια, μόνο τριαντάφυλλα λευκά. Όπως και την άλλη φορά. Καλά ήτανε.

ΜΑΡΚΟΣ

Ναι.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όλα. Μόνο που... εκεί μέσα... έμοιαζε... σαν όταν γεννήθηκε. Τοσοδούλι... Δέκα μηνών παιδί με τα μπουτάκια του τα τρυφερά, τα χιόνινα –

ΜΑΡΚΟΣ

Ευτυχία –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Σαν να μου μίκρυνε μέσα σε μια στιγμή, μια σταλίτσα έγινε. Λες κι ήθελε να ξαναχωρέσει μέσα στην κοιλιά μου.

ΜΑΡΚΟΣ

Έλα, ησύχασε τώρα.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Έτσι νομίζω. Ήθελε να το ξαναβάλω μέσα και να το κρατήσω κει, στη ζεστασιά.

ΜΑΡΚΟΣ

Μη μιλάς έτσι! Δεν κάνει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Και τι κάνει;! Που τ' αφήσαμε κει μέσα, κάνει; Ολομόναχο. Ευλιασμένο. Με τα βαφτιστικά που δεν πρόλαβε να φορέσει; Σε ένα κουτάκι τόσο δα... ποιος το 'φτιαξε κείνο το... το κουτί, μου λες;! Ποιος;! Ποιος είχε το κουράγιο να το φτιάξει; Τοσοδούλι... λες και θα βάζαν' παπούτσια κει μέσα κι όχι –

ΜΑΡΚΟΣ

Ευτυχία –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ολόκληρο παιδί, χρονιάρικο, έτοιμο να περπατήσει, να στυλώσει τα πόδια του και να ξεχυθεί, να τρέχει, να τρέχει και να μην φτάνω να το πιάσω, να μετρήσει με τα βήματά του το σπίτι, την αυλή, την οικουμένη ολόκληρη –

ΜΑΡΚΟΣ

Ευτυχία σώπα, σε παρακαλώ.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ένα κουτάκι τόσο δα... ποιος είχε καρδιά –

ΜΑΡΚΟΣ

Σώπα σου λέω.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Που να νεκροφιλήσει –

ΜΑΡΚΟΣ

Μην μιλάς έτσι, δε μας φταίει κανένας για την δυστυχία –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Καταραμένος –

ΜΑΡΚΟΣ

Πάψε σου λέω! Έλα στα συγκαλά σου.

Μικρή παύση, η Ευτυχία μοιάζει να βγαίνει από το παραλήρημα και κάπου κάπου βγάζει έναν υπόκωφο ήχο σαν πνιχτό βογκητό.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Πώς;! Πώς τ' αφήσαμε μέσα κει; Πώς το 'κανα εγώ αυτό... πώς έγινε;

ΜΑΡΚΟΣ

Έγινε. Τώρα έγινε.

Μικρή παύση.

Και πρέπει να ζήσουμε μ' αυτό. Έχουμε κι άλλο παιδί μην το ξεχνάς. Εκείνο σκέψου. Κι άκου με. Πρέπει να κρατηθείς, να κρατηθούμε. Να βαστήξουμε στα πόδια μας και να συνεχίσουμε. Δεν έχουμε άλλη επιλογή.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Έτσι λες;

ΜΑΡΚΟΣ

Έτσι είναι.

Μικρή παύση.

Δεν έχουμε άλλη επιλογή, παρά να συνεχίσουμε.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να συνεχίσουμε.

ΜΑΡΚΟΣ

Ναι.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Μπορείς;

Παύση. Η Ευτυχία τον κοιτάζει κατάματα. Ο Μάρκος την κοιτάζει για λίγα δευτερόλεπτα κι ύστερα παίρνει το βλέμμα του.

ΜΑΡΚΟΣ

Μπορώ.

Ακούγεται απ' έξω το σκυλί να κλαψουρίζει. Μικρή παύση. Ο Μάρκος κοιτάζει ξανά την Ευτυχία που δεν έχει πάρει τα μάτια της από πάνω του.

Θα μπορέσω. Θέλω δε θέλω θα μπορέσω. Κι εσύ. Με τον καιρό θα μπορέσεις. Έτσι πρέπει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Μη μιλάς για μένα.

Το βλέμμα της είναι τόσο διαπεραστικό που ο Μάρκος δεν το αντέχει. Αμήχανος στρέφεται αλλού και πίνει ολοένα.

ΜΑΡΚΟΣ

Ακούς που σου μιλάω; Ούτ' οι πρώτοι είμαστε ούτ' οι τελευταίοι. Η γιαγιά μου είχε χάσει τρία παιδιά. Κι έπειτα; Ανάστησε άλλα τέσσερα.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Η μάνα σου στα λέει αυτά τα –
Γύρισε να μου τα πει κι εμένα και μόνο που δεν της χίμηξα, μ' ακούς;!

ΜΑΡΚΟΣ

Ποια μάνα μου; Ποιος την λογαριάζει αυτήνε. Εδώ, εγώ που σου μιλάω, εμένανε ν' ακούς εσύ. Έτσι είν' η ζωή. Αμείλικτη.

Παύση. Η Ευτυχία τον κοιτάζει και πάλι τόσο διαπεραστικά, που ο Μάρκος νιώθει το βλέμμα της και ταραάζεται. Την ίδια στιγμή ακούγεται η Λύκαινα απ' έξω που γρυλίζει, όπως κάνουν τα σκυλιά όταν απειλούν κάποιον προτού χιμήξουν και μοιάζει σαν να βγαίνει το γρύλισμα από την Ευτυχία.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Αμείλικτη, ναι. Σωστά το είπες.

Παύση. Ο Μάρκος στρέφει πίσω και κοιτάζει κατά το μέρος που ακούγεται το γρύλισμα του σκυλιού απ' έξω. Μοιάζει να βλαστημάει από μέσα του. Κατόπιν το γρύλισμα παύει κι εκείνος αρχίζει πάλι να τσιμπολογάει ανόρεχτα και να πίνει, χωρίς όμως να τρώει απ' το κυρίως πιάτο ακόμη.

ΜΑΡΚΟΣ

Διαόλι! Να τριγυρνάει κάνα κουνάβι και τ' αγριεύει;

Στρέφει πάλι και κοιτάζει προς την εξώπορτα. Δεν ακούγεται τίποτα πια.

Είπες δεν ακούστηκε όλη μέρα;

Η Ευτυχία δεν απαντά παρά μονάχα τον κοιτάζει. Ο Μάρκος στρέφει το βλέμμα κάτω.

Κλαίει κι αυτή. Ζητάει... συγχώρεση. Την ουρά στα σκέλια και... ούτε νερό σήμερα. Και κάτι μάτια... να σου σκίζεται η ψυχή. Πονάει στ' αλήθεια. Την ξέρω εγώ. Από βυζανιάρικο την πήρα, με το μπιμπερό τήνε τσίτσα, έναπραματάκι μια σταλιά...

Βγάζει το πένθος από το μανίκι του, το διπλώνει ευλαβικά και τ' ακουμπάει στο τραπέζι.

Είχε στο στόμα της τούτο δω πριν, το μύριζε, το 'γλυφε. Αυτά τα μάτια της... κοιτάζει... σαν να 'θελε... να μπορούσε να γυρίσει τον χρόνο πίσω... όλο θλίψη, πόνο αληθινό. Ουτ' άνθρωπος να 'τανε.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Εγώ της το 'δωσα.

ΜΑΡΚΟΣ

Εσύ;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Είχα βγει νωρίτερα στην αυλή να κόψω ντομάτες να μαγειρέψω. Όπως ήμουν χωμένη στα χόματα... μου 'ρθε τρέλα κόντεψε να μου στρίψει... άκουσα την στράτα να περπατάει. Σταμάτησε η καρδιά μου... ψέματα. Αυτή σταμάτησε... εκείνη την μέρα. Το μυαλό μου έπαψε. Το μόνο που υπήρχε ήταν ο ήχος της στράτας, να σέρνεται πάνω στα πλακάκια της κουζίνας. Έτρεξα. Ωσπου να φτάσω ένας αιώνας.

ΜΑΡΚΟΣ

Η Λύκαινα...;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Είχα αφήσει την πόρτα μισάνοιχτη κι είχε καταφέρει να τεντώσει το λουρί της και να χωθεί μέσα, τόσο όσο για να πιάσει την στράτα.

Ο Μάρκος έκπληκτος κοιτάζει μία την Ευτυχία και μία την στράτα του μωρού που βρίσκεται κοντά στην εξώπορτα.

ΜΑΡΚΟΣ

Και σου 'πα να την μαζέψω –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν θα την μαζέψεις! Εκεί είναι η θέση της. Όλα στην θέση τους θα μείνουνε, μ' ακούς;

ΜΑΡΚΟΣ

Ησύχασε, τίποτα δεν πειράζω, εγώ για σένα –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Είχε χωθεί μέσα στην στράτα και την πήγαινε!

ΜΑΡΚΟΣ

Δε... δεν καταλαβαίνω –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Έπιασα το πρώτο πράγμα που βρήκα μπροστά μου και της το πέταξα, να την αφήσει ήσυχη, δεν θέλω να μου μαγαρίζει τα πράγματα του παιδιού μου, μ' ακούς!

ΜΑΡΚΟΣ

Δε –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν θέλω να τ' ακουμπάει, δεν το αντέχω!

ΜΑΡΚΟΣ

Μην ταράζεσαι, σε παρακαλώ, θα την απομακρύνω, θα την πάω στο φράχτη, δεν είχα υπολογίσει ότι φτάνει –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Φτάνει! Φτάνει πια!

Παύση.

ΜΑΡΚΟΣ

Την φοβάσαι; Το ξέρεις πως... Είπες της πέταξες... από μακριά –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να φοβηθώ;! Για τι πράγμα; Την ζωή μου;

Η Ευτυχία καγχάζει. Ο Μάρκος τα 'χει χαμένα.

Δεν έχω πια ζωή. Κι ο θεός ο ίδιος να κατέβει εδώ μπροστά μου και να μου φανερωθεί δεν θα κουνήσω ούτε βλέφαρο. Τίποτα δεν είναι ικανό πια να με φοβίσει.

Μικρή παύση.

Τίποτα.

ΜΑΡΚΟΣ

Ευτυχία –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Πάψε πια. Σώπα. Ευτυχία... Δεν αντέχω να σ' ακούω να λες αυτή την λέξη.

Παύση.

ΜΑΡΚΟΣ

Δεν βγαίνει έτσι. Κάτι πρέπει να γίνει. Είναι ακόμα... είμαστε... είναι πολύ νωρίς, το ξέρω, όμως... δεν βγαίνει έτσι. Θέλεις να πάρω εκείνη τη... την γιατρό που μας είπανε, έχω κρατήσει την κάρτα. Ίσως ήτανε λάθος μου που είπα όχι την πρώτη στιγμή. Το σκέφτομαι μέρες τώρα. Χρειάζεσαι... χρειαζόμαστε στήριξη. Κάποιον να μας βοηθήσει. Όλο αυτό... είναι πολύ βαρύ, δεν μπορούμε, δεν γίνεται να το σηκώσουμε μόνοι μας. Να το δούμε, έστω για λίγο, ξέρω γω; Κι η Μάρθα είπε, ξέρει κάποιον, μου 'λεγε ο Ανέστης, είχανε κάτι θέματα μια στιγμή... την βοήθησε, λέει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Έτσι είπε η Μάρθα.

ΜΑΡΚΟΣ

Ναι. Και γι' αυτό ήθελε να 'ρθει να σε δει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κρίμα που δεν ήρθε. Αλλά δεν πειράζει, φτάνει η πρόθεση. Αφού το λέει η Μάρθα κι ο Ανέστης –

ΜΑΡΚΟΣ

Σε παρακαλώ –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δικοί μας άνθρωποι –

ΜΑΡΚΟΣ

Μην το κάνεις αυτό –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τι λέει ο Ανέστης, το σπαθί –

ΜΑΡΚΟΣ

Ευτυχία –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Προλαβαίνουμε να γιατρευτούμε ως τις γιορτές –

ΜΑΡΚΟΣ

Δεν γίνεται –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να μην τους χαλάσουμε και το Πάσχα, πρέπει να ‘μαστε εντάξει, να γιορτάσουμε μαζί τους, μην τους χαλάσουμε και το κέφι, αφού είχαν την καλοσύνη να μας καλέσουν κάτω για την ανάσταση, να μας περιποιηθούνε, οι δικοί μας άνθρωποι, που δεν παρεξηγούν...

Ο Μάρκος πιάνει το κεφάλι του με απελπισία.

Τι λέει ο Ανέστης, το σπαθί; Κι η γυναίκα του η Μάρθα που μ’ έχει έννοια; Προλαβαίνουμε; Να γιορτάσουμε! Μήπως είναι βαριά η περίπτωση μας –

ΜΑΡΚΟΣ

Τι σου φταίνε οι άνθρωποι; Να βοηθήσουνε θέλουν. Κι αυτοί, κι η μάνα μου, κι η δικιά σου, τόσοι μας το ‘παν. Αυτό που... που μας συνέβη... δεν μπορούμε... δεν γίνεται... μόνοι μας...

Μικρή παύση. Η Ευτυχία είναι πια ξεψυχισμένη, μιλάει με μια παράξενη ηρεμία. Ακούγεται και πάλι το γρύλισμα της Λύκαινας, απ' έξω.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τι μου...; Όλοι μου φταίνε. Κι ο Ανέστης, κι η Μάρθα, που θέλουν να βοηθήσουν, κι η Αργυρούλα τους, κι η μάνα σου, κι η δικιά μου, γριές αυτές και ζούνε ακόμα, και με κοιτάζουνε με μάτια δακρυσμένα, γιατί; Γιατί αυτές να ζούνε και το μωρό μου όχι; Ποιος θεός τ' ανέχεται αυτό; Κι ο Παντελής, ο καράβλαχος που 'βαλε και σκουλαρίκι για να κάνει τον μοντέρνο, κι αυτός ναι, κι ο Σκαβάτζος που ζητάει την φωτογραφία του παιδιού μου, για να τη βάλει εκεί πέρα, κι εκείνος ο καταραμένος που 'φτιαξε κείνο το κουτάκι, όλοι τους, όλοι μου φταίνε. Όλοι. Που υπάρχουνε, που αναπνέουν, που βλέπουνε το φως του ήλιου, που με κοιτάζουνε με λύπηση... που ζούνε. Ζούνε. Και τους μισώ γι' αυτό, μ' ακούς; Τους μισώ, τους σιχαίνομαι, όλη μέρα παρακαλάω να πάθουνε κακό –

ΜΑΡΚΟΣ

Τι... τι –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κι εσένα σε σιχαίνομαι. Θέλω να σε δω –

ΜΑΡΚΟΣ

Τα 'χεις χαμένα...

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να πονάς, να υποφέρεις –

ΜΑΡΚΟΣ

Θαρρείς δεν υποφέρω; Μόνο εσύ νο –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Αυτό θέλω, να υποφέρεις. Μα πιο πολύ κι από σένα, μισώ εμένα την ίδια.

Παύση. Το γρύλισμα παύει. Η Ευτυχία κλαίει βουβά. Ο Μάρκος ανάβει τσιγάρο.

ΜΑΡΚΟΣ

Δεν τα εννοείς όσα λες. Η κούραση, η αϋπνία... πονάς, το ξέρω. Σε νιώθω.

Μικρή παύση.

Κάτι πρέπει να γίνει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Καλά το λες. Κάτι πρέπει να γίνει.

ΜΑΡΚΟΣ

Το παιδί; Στη μάνα σου;

Ακούγεται αλύχτισμα του σκυλιού, ο Μάρκος στρέφει κατά κει.

Σκοτάδι.

ΕΙΚΟΝΑ ΠΙΕΜΠΤΗ

Ο Μάρκος δεν βρίσκεται στην κουζίνα. Η Ευτυχία μεταφέρει την μεγάλη κατσαρόλα στο κέντρο του τραπεζιού σε περίοπτη θέση, με τρόπο τελετουργικό. Έπειτα κάθεται σε μια καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα και το βλέμμα κενό. Κάποια στιγμή κοιτάζει το ρολόι στο χέρι της.

Κατά την διάρκεια όλης αυτής της εικόνας ακούγεται και πάλι ηχητικό περιβάλλον ανάμνησης καθώς και θραύσματα από το παιδικό τραγουδάκι «περπατώ περπατώ εις το δάσος». Αυτή την φορά είναι μια ατμόσφαιρα αγωνίας, με μοναδική παραφωνία τον ανέμελο τόνο της φωνής του κοριτσιού.

ΦΩΝΗ ΓΙΑΓΙΑΣ (*Voix off*)

Ευτυχία.

ΦΩΝΗ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ (*Voix off*)

Μαμά, μαμά!

ΦΩΝΗ ΓΙΑΓΙΑΣ (*Voix off*)

Ευτυχία.

ΜΑΡΚΟΣ (*Voix off*)

Όχι εδώ το παιδί ΜΑΝΑ! ΜΑΝΑ ΠΑΡ' ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ ΜΑΝΑ! ΦΕΥΓΑΤΕ Μ' ΑΚΟΥΣ;! ΦΕΥΓΑΤΕ ΜΑΝΑ όχι εδώ!

Fade out.

Σκοτάδι.

ΕΙΚΟΝΑ ΕΚΤΗ

Ο Μάρκος μπαίνει απ' έξω και βρίσκει την Ευτυχία καθισμένη.

ΜΑΡΚΟΣ

Την απομάκρυνα. Δεν φτάνει πια. Τι διάολο σήμερα, κάτι τρέχει. Δεν τρώει, δεν πίνει, και κάνει σαν... τόση φωνή, τέτοιο πράμα... δεν το 'χει ξανακάνει αυτό.

Μικρή παύση.

Τον άλλο τον μαλάκα σκέφτομαι, τον Θωμά. Δεν χάνει ευκαιρία να χώσει την μύτη του. Τις άλλες με ρωτούσε πάλι ο καραγκιόζης, και πώς και γιατί, τότε συνάντησα στο δρόμο και μου 'κανε νόημα να σταματήσω. Τάχα μου ήθελε να ρωτήσει τι κάνουμε, «και δεν περνάω απ' το σπίτι μην ενοχλήσω την Ευτυχία, αλλά όλο σ' εσάς είναι το μυαλό μου», παλιοκαριόλης! «Την ακούμε που αλυχτάει, ανήσυχη είναι η Λύκαινά σου από τότε που την γύρισες, πρώτα δεν ήτανε έτσι». Γαμημένε, σ' έτρωγε ο κώλος σου, αλλά έχε χάρη. Δε θέλω να δώσω δικαιώματα, αλλιώς σου 'λεγα γω. Βρωμομπινέ!

Μικρή παύση.

Φοβούνται, κατάλαβες; Μην και πεταχτεί, τάχα μου, άμα περνάνε απ' έξω τα παιδιά τους. «Ανήσυχη είν' η Λύκαινά σου!» Μην φοβάσαι, Θωμά, δεμένη την έχουμε. Αλλά κι από το κέντρο μας διαβεβαίωσαν, και μ' εξετάσεις και με χαρτιά και με τα όλα της! Πέρασε όποτε θέλεις να σου τα δείξω.

Χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι με αγανάκτηση.

Δεν είναι τρελό το ζωντανό, φοβισμένο είναι. Κλαίει κι αυτό. Κι άμα σου χαλάει την ησυχία σου, «όχι, όχι, τι είν' αυτά που λες, βρε Μάρκο, εσύ ξέρεις καλύτερα, εμάς δεν μας πέφτει λόγος»... Δεν σας πέφτει

λόγος... οχιές! Έννοια σου και θα 'ρθει η ώρα που θα σας πάρει όλους ο διάολος, δεν αργεί... έννοια σου, παλιοκαριόλη.

Μικρή παύση.

Έτσι δεν είπαν; Το είπαν καθαρά. Ρώτησα χίλιες φορές. «Δεν είναι επικίνδυνο το ζώο, δεν υπάρχει εγκεφαλική βλάβη. Δεν ήθελε να βλάψει, ούτε καν χρησιμοποίησε τα δόντια της. Το κακό έγινε απ' το τράβηγμα και το ταρακούνημα. Αν και στειρωμένη, ίσως πίστεψε πως ήταν το μωρό της», αυτά είπαν. Χίλιες φορές ρώτησα. Αλλιώς... άμα δεν ήτανε σίγουροι πως υπάρχει ασφάλεια... έτσι δεν είναι; Δεν θα την έδιναν. Κι έπειτα, είναι και το άλλο. Άμα δεν την έπαιρνα πίσω, όλοι θα λέγανε πως είχε πρόβλημα το σκυλί και πως τ' αφήναμε να τριγυρνάει αμολητό χωρίς να μας νοιάζει. Το σκέφτηκες αυτό;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Για τα μάτια του κόσμου, λοιπόν.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι θα πει αυτό;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Πάντα αυτό κοιτούσες. Η πιο μεγάλη έννοια σου, αυτό. Τι θα πει ο κόσμος, πώς σε βλέπουνε οι παλιοχωριάτες, όπως τους λες.

ΜΑΡΚΟΣ

Εσύ δεν νοιάζεσαι, θες να μου πεις; Και καλά τώρα, που 'ναι το πένθος ακόμα φρέσκο, για σκέψου αργότερα. Μια ζωή ολόκληρη θα ψιθυρίζανε οι γλώσσες, ότι ήμασταν αδιάφοροι κι ότι εξαιτίας μας έγινε ό,τι έγινε. Θα φτιάχνανε ιστορίες ότι του επιτέθηκε το σκυλί κι εμείς λείπαμε, το καταλαβαίνεις; Αυτό θες να πιστέψουμε; Αυτοί δεν ήτανε μπροστά, δεν ξέρουνε πώς γίνανε τα πράγματα, ούτε άκουσαν το πόρισμα. Ό,τι θέλανε θα βγάζανε πίσω από την πλάτη μας.

Αφορμή ψάχνουνε να σε θάψουν στο χώμα και να πατήσουνε απάνω σου. Τέτοιοι είναι.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ωραίο παραμύθι βρήκες για να δικαιολογήσεις τα αδικαιολόγητα.

ΜΑΡΚΟΣ

Να δικαιολογηθώ; Σε ποιον;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Στον εαυτό σου πρώτ' απ' όλα.

ΜΑΡΚΟΣ

Ό,τι θέλεις λες.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Θες να μου πεις ότι πήρες πίσω την Λύκαινα για να κλείσεις τα στόματα; Για να μην σε πουν τι; Αδιάφορο; Αμελή;

ΜΑΡΚΟΣ

Είναι μικρό το μέρος, Ευτυχία, άμα σε πιάσουνε στο στόμα τους δεν γλιτώνεις. Μια ζωή μένεις με την ρετσινιά. Μιλάς λες και δεν τους ξέρεις τι κουτσομπόληδες, παλιοψευταρέοι είναι.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Και τι φοβήθηκες; Μην σε κακολογήσουν; Και σου κόψουνε την καλημέρα οι «ψευταρέοι»; Ότι θα σε κοιτάνε με μισό μάτι; Τι; Ή μήπως ότι θα 'χανες την πελατεία σου; Τόσο μικρόμυαλος είσαι.

ΜΑΡΚΟΣ

Εσύ δεν μπορείς να το καταλάβεις ακόμα, αλλά άμα ξαναβρείς την ψυχραιμία σου, όταν ηρεμήσεις και βλέπεις πάλι καθαρά, θα το δεις πως είχα δίκιο. Και πως έκανα το πιο σωστό. Και τότε το ξανασυζητάμε.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Βλέπω και τώρα. Πολύ καθαρά. Θα 'πρεπε ίσως να σε λυπηθώ, μα δεν μπορώ.

ΜΑΡΚΟΣ

Ναι, γιατί με μισείς, με σιχαίνεσαι, είπες.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ναι. Σε σιχαίνομαι. Δεν υποφέρω ούτε να σε βλέπω, ούτε να σ' ακούω. Μου προκαλείς αηδία. Τον εαυτό μου μονάχα λυπάμαι που 'χασα μια ζωή πλάι σε κάποιον που δεν άξιζε όσα του δόθηκαν. Την οικογένεια που είχε.

ΜΑΡΚΟΣ

Ρίξε όσο φαρμάκι έχεις, δεν σε παρεξηγώ. Ο πόνος μιλάει, όχι εσύ, σου 'χει γυρίσει το μυαλό. Με κοιτάζεις σα... σαν αγρίμι έτοιμο να μου χιμήξει. Δεν πειράζει. Είπαμε, αντέχω εγώ. Πες ό,τι θες να ξεσπάσεις, άμα είναι να νιώσεις καλύτερα, πες κι άλλα.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τίποτα στον κόσμο δεν θα με κάνει να νιώσω καλύτερα. Τίποτα.

ΜΑΡΚΟΣ

Λέγε εσύ, εγώ θ' ακούω. Το σημαντικό, στο τέλος τέλος, είναι αυτό, είτε μπορείς να το δεις είτε όχι. Το λυκόσκυλο δεν είναι άρρωστο ούτε επικίνδυνο. Κάναμε ό,τι έπρεπε, εξετάστηκε από τους ειδικούς και μας εξήγησαν. Ούτε επιτέθηκε, ούτε τίποτα. Άλλωστε, άμα υπήρχε η παραμικρή περίπτωση, ο παραμικρός φόβος, θα την παίρναμε πίσω;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Εσύ την πήρες. Μόνος σου τ' αποφάσισες.

ΜΑΡΚΟΣ

Σε ρώτησα πρώτα «τι κάνουμε». Δεν σε ρώτησα; Εσύ δεν απάντησες. Κάποιος έπρεπε να αποφασίσει, εκείνη την στιγμή. Αν την αφήναμε στο κέντρο... Ξέρεις πού καταλήγουνε αυτά τα ζώα. Παρατημένα και σε μεγάλη ηλικία. Ποιος θα βρισκόταν να το πάρει, μου λες; Κανείς, κανείς δε θα βρισκόταν. Δεν μου πήγαινε η καρδιά. Κι αφού μας διαβεβαίωσαν, το είπαν καθαρά. Κι έπειτα το 'πε κι ο ιατροδικαστής, ούτε γρατσουνιά δεν είχε το κορμάκι του, τίποτα. Μπορούσες εσύ να πάρεις τέτοια απόφαση; Να το θανατώσουνε το σκυλί, έτσι, χωρίς λόγο;

Η Ευτυχία δεν απαντάει, μόνο ακούγεται πάλι το γρύλισμα της Λύκαινας.

Σωπαίνεις. Θα σου πω εγώ. Ούτε εσύ το αποφάσιζες τέτοιο πράμα. Γι' αυτό τ' άφησες πάνω μου. Στο κάτω κάτω, μέλος της οικογένειας είναι και η Λύκαινα. Από μωρό το μεγαλώσαμε, ψέματα; Θα 'ταν... σαν να χάναμε και δεύτερο παιδί. Αφού... αφού δεν έφταιξε, γαμώ το κεφάλι μου. Δεν έφταιξε... μας το 'πανε χίλιες φορές. Τέλος.

Μικρή παύση.

Η συζήτηση τελειώνει εδώ. Εγώ θα το προσέχω. Θα το παρακολουθώ μέρα νύχτα. Όσπου να συνέλθει κι αυτό. Και να γίνουν πάλι όλα όπως πρώτα.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όπως πρώτα. Τίποτα δε θα γίνει όπως πρώτα.

ΜΑΡΚΟΣ

Ακούς που σου μιλάω; Εγώ είμαι εδώ, να βάλω πλάτη, μέχρι να σταθούμε πάλι στα πόδια μας και να συνεχίσουμε την ζωή μας. Γιατί αυτό θα γίνει, εγώ στο υπογράφω.

Παύση μεγάλη. Ο Μάρκος φυσάει και ξεφυσάει. Έπειτα αρχίζει να τρώει λαίμαργα από το κυρίως πιάτο. Η Ευτυχία ανέκφραστη τον κοιτάζει που τρώει ενώ ταυτόχρονα μιλάει.

Ωραίο το 'χεις. Βάλε κι εσύ ένα πιάτο να φας δυο μπουκιές. Τι με κοιτάζεις; Ας μην κατεβαίνει! Να κάνεις μια προσπάθεια. Δεν γίνεται να γυρνάς όλη μέρα σαν το φάντασμα εδώ μέσα. Αφού δε βαστάς εσύ, αναλαμβάνω μόνος μου από δω και κάτω, μ' ακούς; Θα πάω και στον εργολάβο μόνος αφού δεν το μπορείς. Θα του πω όσα έχεις γράψει κι όλα θα γίνουν όπως τα θέλεις για το μνημόσυνο. Κι ούτε οι μανάδες θα σου ξαναπούν τίποτα, ούτε κανέναν. Όποιος τολμήσει από δω και πέρα θα 'χει να κάνει μαζί μου. Ωσπου να συνέλθεις. Γιατί θα συνέλθεις, μ' ακούς; Κι όποιος πούστης ξαναμιλήσει για το σκυλί, θα του σπάσω τα δόντια. Εγώ παίρνω την ευθύνη.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όσο και να φοβερίσεις, όσες παλικάριές και να κάνεις, ποτέ δε θα πάψουν να μιλάνε γι' αυτόν που μάζεψε πίσω το σκυλί που του σκότωσε το μωρό. Δεν... δεν το χωράει ο νους –

Την διακόπτει έξαλλος πια.

ΜΑΡΚΟΣ

Δεν το 'κανε μόνη της!

Παύση.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ορίστε. Το 'πες επιτέλους, το 'βγαλες από μέσα σου.

Ο Μάρκος στρέφει αλλού το βλέμμα.

Μέρες και μέρες το κράταγες, βδομάδες τώρα, αλλά δεν άντεξες πια. Απ' την πρώτη στιγμή ήθελες να σηκώσεις το δάχτυλο και να κατηγορήσεις εμένα. Εγώ, λοιπόν, πες το! Εγώ φταίω για ό,τι έγινε!

ΜΑΡΚΟΣ

Ποιος σε κατηγορήσε; Τι 'ναι αυτά λες, σου 'χει σαλέψει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν το 'κανε μόνη της, είπες! Δεν επιτέθηκε, δεν το τραυμάτισε, δε φταίει. Δε φταίει, λες. Απ' τα τραβήγματα οι κακώσεις στον αυχένα. Το τράβηξα, ΝΑΙ, όπως θα 'κανε κάθε μάνα, κάθε γονιός, κάθε λογικός άνθρωπος, βλέποντας ένα τρυφερό κορμάκι, ένα ανυπεράσπιστο μωρό στο στόμα ενός ζώου. Θα χίμαγε και θα το τράβαγε να το γλιτώσει. Αυτό προστάζει το ανθρώπινο ένστικτο, η ψυχή του ανθρώπου, και μήτε θα λογάριάζε κίνδυνο, κι ας είχε μπροστά του το χειρότερο θηρίο του κόσμου. Θα όρμαγε να γλιτώσει αυτό το πλασματάκι που ούρλιαζε ζητώντας απεγνωσμένα για βοήθεια με το κλάμα του, γιατί δεν είχε ούτε καν τις λέξεις να το προσφέρει κι άπλωνε τα χεράκια του τ' αδύναμα στο κενό. Όποιος και να βρισκόταν μπροστά σε τέτοιο θέαμα, κι ο χειρότερος εγκληματίας να 'ταν σ' όλη του την ζωή, θα λύγιζε μπροστά σ' αυτό το ουρλιαχτό, και θα 'βαζε το κορμί του, την ψυχή του ολόκληρη, να σώσει το βρέφος, θα κομματιαζε τα χέρια του τα ίδια για να ανοίξει τα σαγόνια που είχαν κλειδώσει, κι έλεγε πως είναι από σίδηρο, πως δεν υπάρχει μηχανή στον κόσμο να μπορεί ν' ανοίξει αυτά τα φοβερά σαγόνια, κι όμως θα πάσχιζε μ' όλο του το είναι, και δε θα σταματούσε ούτε όταν τα κοφτερά δόντια του ζώου θα μπήγονταν μέσα στην σάρκα του, λούζοντας στο αίμα όλο τον τόπο, δε θα σταματούσε, δε θα σταματούσε ώσπου να απελευθερώσει κείνο το αθώο τρυφερό κορμάκι, και να το σφίξει στην αγκαλιά του, να του πει πως αυτό ήταν, πως κράτησε μια στιγμή μονάχα, πως πάει πέρασε και τίποτα δεν θα μπορέσει να το βλάψει ποτέ πια, γιατί δεν θα τ' αφήσει ποτέ ξανά απ' τα μάτια του, ούτε για μια στιγμή, ούτε για ένα δευτερόλεπτο, ποτέ, δε θα το ξανακάνει αυτό το λάθος, ποτέ, ποτέ

πια... αυτό θα 'κανε ο οποιοσδήποτε. Αυτό έκανα κι εγώ... και θα το ξανάκανα αν χρειαζόταν, χίλιες φορές θα το ξανάκανα τ' ακούς... αυτό... το λογικό, το ανθρώπινο... έσπασα τα χέρια μου, για να πάρω το μωρό μου, το αγγελούδι μου απ' τα δόντια της Λύκαινας. Του κακόμοιρου, του πληγωμένου ζώου, που δεν έφταιξε, που ούτε μια γρατσουνιά δεν του 'κανε, λες. Λέτε. Έτσι λέτε. Δεν έφταιξε, όχι, όχι, φταίω εγώ, ΕΓΩ το σκότωσα, το αγοράκι μου, εγώ –

ΜΑΡΚΟΣ

Πάψε πια! Δεν μπορώ να σ' ακούω. Δεν μιλάμε για το αγοράκι σου αλλά για το παιδί μας. Δεν έχασες μόνο εσύ ένα μωρό, δεν είσαι μόνη σου σ' αυτή την τρέλα που ζούμε, μαζί είμαστε, μαζί το χάσαμε, μαζί πονάμε, κι εγώ υποφέρω. Δεν είπες θες να με δεις να υποφέρω; Ορίστε! Κοίτα με, λοιπόν! Κοίταξέ με!

Παύση.

Υποφέρω.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι. Όχι αρκετά. Όχι ακόμα.

ΜΑΡΚΟΣ

Πάψε, δεν ξέρεις τι λες! Δεν μου λείπει εμένα τ' αγοράκι μου; Που το 'παιρνα στην αγκαλιά μου κι ένιωθα πως κρατάω στα χέρια μου τον κόσμο. Τιτάνας, παντοδύναμος ένιωθα. Τέτοια ορμή μου έδινε το αντράκι μου. Το 'βλεπα να μεγαλώνει μέρα με τη μέρα, ν' ανθίζει, κι έλεγα κοίτα τον, κοίτα πώς στυλώνει τα πόδια του να σηκωθεί, πριν την ώρα του, κοίτα τον πείσμα, έτσι αγόρι μου, έτσι παλικάρι μου, εσύ μια μέρα θα κατακτήσεις τον κόσμο, κι εγώ θα 'μαι δίπλα σου να καμαρώνω. Τρέμε κόσμε γιατί θα 'ρθει η ώρα που θα σε γυρίσει ανάποδα το παλικάρι μου και θα σε ξαναφτιάξει. Ο γιος μου! Το παλικάρι μου!

Μικρή παύση.

Τσακιστήκαμε, Ευτυχία... Πονάω, δες με. Πονάω όσο κι εσύ. Δεν είσαι μόνη σου σ' αυτό.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Είμαι. Και ήμουν, κι εκείνη την ώρα, και μια ζωή ολόκληρη.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι φταίω που δεν ήμουνα εκεί την ώρα που έγινε, μου λες; Το 'ξερα; Μπορούσα μήπως να το προβλέψω; Ποιος θα μπορούσε... και να το φανταστεί, ότι θα γίνει τέτοιο κακό. Μήπως εσύ μπορούσες; Για μια στιγμή πήρες τα μάτια σου, γαμώ το κεφάλι μου. Όλα σε μια γαμημένη στιγμή... ένα τίποτα... έναν γαμημένο κόκκο άμμου μέσα στον απέραντο χρόνο. Μια μικρή στιγμή. Κι όμως ήταν αρκετή για τέτοια συμφορά.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι, βέβαια. Δεν μπορούσες να το φανταστείς. Εσύ απλώς έλειπες. Ποιος να γυρέψει ευθύνη σε μια απουσία; Εγώ ήμουνα κει. Μονάχη μου. Εγώ πήρα τα μάτια μου από πάνω του. Εγώ το τράβηξα... εγώ... εγώ... εγώ φταίω για όλα.... εγώ...

ΜΑΡΚΟΣ

Ποιος σου γύρεψε ευθύνες; Ποιος σου είπε το παραμικρό; Μήπως το 'θελες; Που δεν κοίταζες για ένα δευτερόλεπτο... στον καθένα μπορούσε να συμβεί –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν με παρηγορούν τα λόγια σου. Τίποτα δεν με παρηγορεί. Ξέρω τι σκέφτεστε όλοι και δεν τολμάτε να το πείτε φωναχτά. Μα ούτε που με νοιάζει. Το παιδί μου, το αγοράκι μου, μόνο αυτό με νοιάζει, που λείπει από την αγκαλιά μου, που άφησε την κούνια του άδεια να χάσκει... και την ψυχή μου ακόμη πιο άδεια.

Ο Μάρκος δακρύζει.

Καλύτερα να μην το 'χα γεννήσει.

ΜΑΡΚΟΣ

Τρελάθηκες, τι λόγια είν' αυτά!

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να μην δοκίμαζα τέτοιο πόνο. Καλύτερα να 'μωνα στείρα, να 'μενα άτεκνη σ' όλη μου την ζωή. Νιώθεις ευλογία όταν γίνεσαι γονιός, γιατί δεν ξέρεις... πως από την στιγμή που φέρνεις μια νέα ζωή στον κόσμο, ξεκινάει η καταδίκη σου, μια ατέλειωτη αγωνία, γι' αυτό το πλάσμα που εξαρτάται απόλυτα και μοναχά από σένα. Μάνα, μάνα μου, τι πόνος είν' αυτός, γιατί δε μου 'πες εσύ που ήξερες... τι βάσανα με περιμένουν σαν γίνω μάνα κι εγώ με τη σειρά μου, γιατί δε με φύλαξες από τέτοια μοίρα; Την πρώτη φορά που ένιωσα μες στο σώμα μου, αυτό το δεύτερο χτύπο, μια δεύτερη καρδιά να χτυπάει πλάι στη δική μου, κόντεψα να χάσω το μυαλό μου, για μια μικρή στιγμή πίστεψα πως έφτασα το θεό, πως μ' άγγιξε, μπήκε μέσα μου, πως έγινα κι εγώ ικανή να φτιάξω έναν παράδεισο να βάλω μέσα το δημιουργημά μου και να του πω, ζήσε τώρα, όλα αυτά είναι δικά σου, εγώ τα έκανα για σένα, κι όλα τα έκανα καλά, ζήσε και γίνε ευτυχισμένο παιδί μου, τίποτα δε θα σου λείψει, τίποτα δε θα ταράξει την ευτυχία σου, τόσο καλά στα έφτιαξα όλα, κι εγώ θα 'μαι από πάνω σου και θα σε χαζεύω, θα χαίρομαι με το έργο μου και θα χαμογελάω με περηφάνια. Πού να 'ξερα πως εκείνο το πρώτο σκίρτημα, δεν ήταν άγγιγμα θεού, αλλά του διαβόλου, το τσίμπημα του καταραμένου του φιδιού, που έχυσε δηλητήριο και έλιωνε την ψυχή μου λίγο λίγο. Δεν είναι οι πόνοι της γέννας οι πιο αβάσταχτοι, μάνα, τώρα το ξέρω καλά, αλλά αυτοί που ζεις την κάθε μέρα απ' την ώρα που γεννάς ένα παιδί. Ξέχασα την ζωή μου, την έβαλα στην άκρη και μόνη μου έννοια έγινε αυτό, το δημιουργημά μου. Αυτό το πραγματάκι που σε λατρεύει σα θεό του, μα η αλήθεια είναι πως εσύ γίνεσαι δούλος του, μόνη σου χαρά να το υπηρετείς πιστά, αδιάκοπα,

αγόγγυστα, νύχτα και μέρα. Να το φροντίζεις, και μόνο έτσι να νιώθεις ευτυχία, μόνο το γέλιο του να σε στέλνει στα ουράνια. Άλλη χαρά δεν ξανάνιωσα παρά μόνο των παιδιών μου, έγινα ένα μαζί τους κι η Ευτυχία έπαψε να υπάρχει. Κι ούτε που μ' ένοιαξε ποτέ, μάνα μου, αρκεί να 'βλεπα καλά τα παιδιά μου. Το παραμικρό τους συννέφιασμα μου 'σκιζε την καρδιά, ο πόνος ο δικός τους ήταν ικανός να με γκρεμίσει στην κόλαση. Δε μου τα 'πες, μάνα, ολ' αυτά, να ξέρω, να προφυλαχτώ, να μη δοκιμάσω τέτοιες πίκρες. Πόσες να σ' έχω ποτίσει κι εγώ όλη μου τη ζωή; Συγχώρα με, μάνα μου, τώρα πια ξέρω. **Όσοι ποτέ τους δεν απόχτησαν παιδιά, όσοι τελειώνουν, ολότελα απ' τη στοργή τους αδοκίμαστοι, είναι πιο τυχεροί απ' τους γονιούς. Γλιτώνουν μόχθο και κάματο ψυχής.** Τώρα που έχασα το αγόρι μου πάει χάθηκα, μάνα μου. Ναι, καλύτερα άτεκνη να είχα μείνει, παρά που γνώρισα κάποτε το φως και τώρα το 'χασα για πάντα. **Κακό αναπάντεχο σκότωσε την ψυχή μου. Αυτό που ήμουν δεν υπάρχει. Θέλω να πεθάνω.**

Μικρή παύση.

ΜΑΡΚΟΣ

Βάστα, Ευτυχία, πρέπει να βαστήξεις, σου λέω. Για την μικρή. Πρέπει να κάνουμε κουράγιο και να ξαναφτιάξουμε την ζωή μας. Έχουμε χρέος και στο άλλο μας παιδί, μην το ξεχνάς. Αυτή θα γεμίζει την αγκαλιά μας από δω και πέρα και θα ξαναφέρει το γέλιο στο σπίτι. Έτσι το θέλει η ζωή, να συνεχίζεται, ακόμα κι ύστερα από τις πιο μεγάλες συμφορές. Οι άνθρωποι βρίσκουν το κουράγιο και προχωράνε. Συγχωρούνε ο ένας τον άλλο και προχωράνε.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι αυτό, ποτέ. Ποτέ δε θα σε συγχωρήσω. Ποτέ.

ΜΑΡΚΟΣ

Τον εαυτό σου πρώτα απ' όλα πρέπει να συγχωρέσεις. Κι ύστερα, ίσως, το σκυλί. Άσε με μένα για το τέλος. Θα περιμένω. Κάποτε θα γίνει κι αυτό.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ποτέ.

Μικρή παύση.

Κανέναν μας. Και πιο πολύ εμένα την ίδια. Που σε πίστεψα. Που χαράμισα την ζωή μου δίπλα σε έναν άντρα που δεν άξιζε. Πίστεψα τις παλικάριές σου και τα λόγια τα μεγάλα. Σ' έβλεπα κάποτε κι έλεγα, να ένας άντρας άξιος να ζήσω κοντά του, να του κάνω οικογένεια, παιδιά. Εγώ να στέκομαι πλάι του, κι εκείνος να με νοιάζεται, να με προστατεύει... με γέλασες, όμως. Δεν στάθηκες στην οικογένειά σου όπως έπρεπε. Πάντα έκανες τον καμπόσο, τσακωνόσουνα, φοβέριζες, γαύγιζες, αλλά στα δύσκολα ποτέ σου δεν φάνηκες αρκετός. Όλο έλειπες. Όλη μου την ζωή κοντά σου, έλειψες. Και στον πιο μεγάλο κίνδυνο, ούτε καν τότε δεν ήσουν εκεί να με βοηθήσεις, να με φυλάξεις απ' τη συμφορά, μ' άφησες μονάχη μου κι εκεί. Με πρόδωσες.

Μικρή παύση.

Την πίστη μου σε σένα, την πρόδωσες.

ΜΑΡΚΟΣ

Δεν μπορούσα να το προβλέψω. Κανείς δε θα μπορούσε. Κι έπειτα, αν τύχαινε και ήμουν σπίτι... τι θα γινόταν τότε, μου λες; Μήπως αυτό μπορούμε να το ξέρουμε; Αν ήτανε έτσι τα πράγματα κι όχι αλλιώς. Αν ήμουνα εδώ, αν δεν γύριζες το βλέμμα σου αλλού, αν, αν... Χίλιες φορές τα 'χω ρωτήσει αυτά τα «αν». Και τι βγαίνει; Θ' αλλάξει τίποτα; Θα φέρουν πίσω το αγοράκι μας;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κι όμως, πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη.

ΜΑΡΚΟΣ

Δι... πώς; Από ποιον; Ποιος είχε δίκιο και ποιος άδικο σ' αυτή την ιστορία; Ποιος έφταιξε;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν μπορεί να μην έφταιξε κανένας! Δεν γίνεται, δεν μπορώ να το δεχτώ, δεν το χωράει το μυαλό μου! Χάθηκε το αγγελούδι μου, το κράτησα άψυχο στην αγκαλιά μου... το σπλάχνο μου, που το κουβαλούσα εννιά μήνες στην κοιλιά μου, το αθώο μου παιδάκι που δεν πρόλαβε να σβήσει το πρώτο του κεράκι. Έφυγε από τη ζωή με τρόπο βάνουσο, χωρίς να το χτυπήσει κάποια άτιμη αρρώστια... άδικα, άδικα έφυγε. Κι αυτό το ίδιο, ζητάει να δικαιωθεί.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι θες να πεις μ' αυτό; Για την Λύκαινα πάλι μιλάς;

Σιωπή.

Τι θες να γίνει; Να την στείλω πίσω στην φιλοζωική; Ή μήπως να την θανατώσω εγώ; Αυτό μου ζητάς; Αυτό θα σε κάνει να νιώσεις ικανοποίηση;

Σιωπή.

Τώρα σωπαίνεις πάλι. Αυτό ζητάς, μα ούτε τολμάς να το ξεστομίσεις. Το ξέρεις πως στο βάθος είναι λάθος και γι' αυτό δειλιάζεις.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να δειλιάζω εγώ; Σύντομα θα καταλάβεις πως δεν υπολογίζω τίποτα πια. Στο 'πα και νωρίτερα, τίποτα δεν είναι ικανό να με φοβίσει. Δειλός είσαι εσύ. Και αναντρος. Και ψεύτης. Έφτιαξες μια εικόνα

πλαστή μόνο και μόνο για να στηρίξεις το όνειρο του σπουδαίου, του ικανού, του καλού οικογενειάρχη, που όλοι να 'χουνε να λένε για κείνονε, τι καλά που τα κατάφερε, δες τότε τι καλά. Αυτό σε έτρεφε πάντα. Μα δεν στάθηκες άξιος για τίποτα απ' όλα αυτά. Για τίποτε δεν φρόντισες απ' όσα σου πρόσφερε η ζωή. Ούτε και τώρα στην πιο κρίσιμη στιγμή δεν έχεις το κουράγιο να φερθείς σαν άντρας, κρύβεσαι πίσω από δικαιολογίες και παραμυθιάσματα για να σκεπάσεις την δειλία σου. Αν μπορούσαν να μάθουνε όλοι ποιος είσαι στ' αλήθεια, να φωνάξω να μ' ακούσουνε πως ξόδεψα την ζωή μου για να γνωρίσω έναν άντρα που 'μοιαζε αληθινός, και άξιος για την αγάπη και την αφοσίωσή μου. **Τον γνώρισα. Είν' άτιμος. Κι είν' άντρας μου.**

ΜΑΡΚΟΣ

Όλα αυτά... πόσα έχεις μαζεμένα. Τόσο μίσος... στ' αλήθεια με μισείς, λοιπόν;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όλα τα χρόνια μου μαζί σου, πικρία και μοναξιά... να 'χω άντρα και να μην έχω, να παλεύω μονάχη μου. Ποτέ δεν ένιωσα κοντά σου ζεστασιά. Δε μας αγάπησες, ούτε εμένα ούτε τα παιδιά μου.

ΜΑΡΚΟΣ

Ούτε που το φανταζόμουν. Αυτά που λες, το πώς μιλάς, πώς με κοιτάς, σαν...

Μικρή παύση.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Σαν τι; Πες το, για δεν το λες;

ΜΑΡΚΟΣ

Σα... σαν άγριο ζώο που μ' έχει στριμώξει στην γωνία κι ετοιμάζεται να επιτεθεί.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Καλά το λες.

ΜΑΡΚΟΣ

Γιατί;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Το μωρό μου ζητάει εκδίκηση. Και θα την έχει.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι λόγια είν' αυτά;

Σιωπή.

Ευτυχία! Ποιος θα εκδικηθεί και για τι;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Για το χαμό –

ΜΑΡΚΟΣ

Ποιον να εκδικηθούμε, ποιος έφτιαξε!

ΕΥΤΥΧΙΑ

Εσύ! Εγώ! Η Λύκαινα!

ΜΑΡΚΟΣ

Λογικέφου! Κανείς δεν έφταιξε! Κανείς δεν φταίει, κανείς! Ήτανε να γίνει. Ήμασταν άτυχοι.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Άτυχοι; Όχι. Σ' αυτό δεν έπαιξε ρόλο η τύχη.

ΜΑΡΚΟΣ

Ατύχημα ήταν! Απλά συνέβη. Μια άτυχη στιγμή. Μια γαμημένη άτυχη στιγμή, δεν το καταλαβαίνεις; Τι ωφελεί να κατηγορείς τον εαυτό σου, εμένα –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δεν γίνεται!

ΜΑΡΚΟΣ

Κανείς δεν φταίει, μ' ακούς!

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι, όχι, δεν γίνεται αυτό, δεν μπορεί!

ΜΑΡΚΟΣ

Κανείς δεν φταίει!

Μικρή παύση.

Η κακιά η ώρα ήταν. Η κακιά η ώρα.

Το σκυλί απ' έξω αρχίζει να γαυγίζει δυνατά.

Σκοτάδι.

ΕΙΚΟΝΑ ΕΒΔΟΜΗ

Ακούγεται απ' έξω ο Μάρκος σαν να μιλάει στο τηλέφωνο, γιατί δεν ακούμε άλλη φωνή.

ΜΑΡΚΟΣ (*off*)

Ναι, ναι, καταλαβαίνω. Όχι, δεν ήξερα τίποτα. Θα... θα το φροντίσω. Καλά έκανες.

Μπαίνει μέσα και πετάει το κινητό του στο τραπέζι. Κάθεται στο τραπέζι, φανερά ταραγμένος.

ΜΑΡΚΟΣ

Ξέρεις ποιος ήτανε στο τηλέφωνο;

Σιωπή.

Η δασκάλα του παιδιού.

Μικρή παύση.

Δεν μιλάς!

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να πω τι;

ΜΑΡΚΟΣ

Ξέρεις γιατί με πήρε;

Σιωπή.

Πήρε εδώ, λέει, εκατό φορές. Έσπασε τα τηλέφωνα. Κι εσύ; Τι έκανες, μου λες; Γιατί δεν απαντούσες; Δεν φαντάστηκες ότι θα ήταν

ανάγκη; Ότι κάτι μπορεί να 'χε τύχει στο παιδί; Τι είν' αυτά που κάνεις πια, δεν σ' αναγνωρίζω. Δεν είσαι συ –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Αργά το κατάλαβες.

ΜΑΡΚΟΣ

Εσύ άλλη έννοια δεν είχες πέρα απ' τα παιδιά σου και τώρα...

ΕΥΤΥΧΙΑ

Το 'πες και μόνος σου νωρίτερα. Πάει η Ευτυχία. Έσβησε.

ΜΑΡΚΟΣ

Το παιδί δεν ήταν καλά, το καταλαβαίνεις; Μας χρειαζότανε κι εσύ –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κι εσύ, πού ήσουν εσύ;

Ο Μάρκος ξαφνιάζεται, πιάνει το κινητό με αμηχανία.

ΜΑΡΚΟΣ

Με πήρε, λέει, κι εμένα στο κινητό, αλλά δε θα 'πιανε, δεν βρήκα κλήση, θα 'παιρνε φαίνεται την ώρα που θα 'μουνα στο κτήμα και–

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κι έβαζες στην θέση του τον Παντελή, με τα κωλοφάρμακά του –

ΜΑΡΚΟΣ

Ευτυχία! Είναι σοβαρά τα πράματα, σύνελθε, ξύπνα!

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ευπνητή είμαι. Σαν πρώτη φορά στην ζωή μου να ξύπνησα από ύπνο βαθύ.

ΜΑΡΚΟΣ

Η μικρή... έπαθε ζημιά μέσα στην τάξη την ώρα του μαθήματος. Κάποιο παιδάκι, λέει, κάτι έλεγε μια στιγμή για την μάνα του που περιμένει μωρό, και η μικρή έβαλε τα κλάματα κι άρχισε να φωνάζει ότι τα μωρά είναι άτακτα κι άμα κλαίνε πολύ και κάνουν φασαρία τα διώχνουν απ' το σπίτι. Με ρώταγε στο τηλέφωνο αν της έχουμε πει έτσι για να εξηγήσουμε... μου 'κανε κήρυγμα, ότι δεν είναι παιδαγωγικό. Ακούς!

Παύση.

Πού τ' άκουσε τέτοιο πράμα η μικρή; Της είπες εσύ τίποτα τέτοιο;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Εγώ! Να πω ότι έδιωξα το μωρό μου;

Ακούγεται αχνά και πάλι το γρύλισμα της Λύκαινας και μοιάζει να βγαίνει από την Ευτυχία.

ΜΑΡΚΟΣ

Καλά με συγχωρείς, είμαι ταραγμένος και δεν ξέρω τι λέω. Την έχεις ακούσει εσύ να λέει –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι! Μήπως την άκουσες εσύ;

Ο Μάρκος σκύβει το κεφάλι.

ΜΑΡΚΟΣ

Όχι.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Μήπως έκατσες τόσες μέρες να της εξηγήσεις πού πήγε το αδελφάκι της;

ΜΑΡΚΟΣ

Εγώ... δεν...

ΕΥΤΥΧΙΑ

Αυτό λέω κι εγώ. Εσύ δεν.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι θες να πεις μ' αυτό; Ότι δεν νοιάζομαι το παιδί μου; Νωρίτερα είπες ότι δεν αγάπησα ούτε εσένα ούτε τα παιδιά μου, έτσι δεν είπες;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Η μάνα τους τ' αγάπησε, εσύ όχι.

ΜΑΡΚΟΣ

Μάλιστα βρήκες και αυτό να μου φορτώσεις τώρα, να με κατηγορήσεις ακόμα και γι' αυτό! Εγώ... εγώ...

ΕΥΤΥΧΙΑ

Εγώ, εγώ, εγώ! Εσύ, είσαι απών. Τίποτα περισσότερο τίποτα λιγότερο.

ΜΑΡΚΟΣ

Δουλεύω, Ευτυχία, για σας! Για μας. Για ποιον το κάνω, για ποιον ξημεροβραδιάζομαι; Χαίρομαι τίποτα μονάχος μου;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Χαίρομαι, χαίρεσαι, ευτυχία...

ΜΑΡΚΟΣ

Για μας φροντίζω. Έξω, όλη μέρα τρέχω, σκοτώνομαι σαν το σκυλί. Κι έπειτα για το σπίτι νιώθω ήσυχος, ξέρω ότι εδώ έχω τη –

Ακούγεται γρύλισμα.

ΕΥΤΥΧΙΑ (υπόκωφα)

Λύκαινα.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι; Τι είπες;

Σιωπή.

Εδώ έχω εσένα, Ευτυχία. Εσένα.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Πολύ βολικό, δεν νομίζεις;

ΜΑΡΚΟΣ

Μάλιστα. Κατάλαβα. Μου 'χεις πολλά μαζεμένα. Έχω κάνει λάθη, τώρα πια το βλέπω. Αλλά έφτασε η ώρα να τα διορθώσω.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Αργά πια.

ΜΑΡΚΟΣ

Όχι δεν είναι. Δεν το δέχομαι. Δεν είναι αργά.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κι όμως.

ΜΑΡΚΟΣ

Μιλάς σαν να... δεν καταλαβαίνω τίποτα πια. Ίσως τελικά και να 'χεις δίκιο. Εσύ να βλέπεις καθαρά κι εγώ να κοιμόμουν. Και τώρα προσπαθώ, πασχίζω να ξυπνήσω από έναν εφιάλτη που δεν λέει να τελειώσει.

Η Ευτυχία κοιτάζει το ρολόι της.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Πλησιάζει το τέλος.

ΜΑΡΚΟΣ

Μακάρι. Μακάρι να 'ναι όπως το λες.

Παύση μεγάλη. Οι τόνοι έχουν πέσει. Ο Μάρκος τρώει ανόρεχτα κάτι τελευταίες μπουκιές απ' το πιάτο του, από αμηχανία. Η Ευτυχία τον κοιτάζει έντονα.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Χόρτσες;

Εκείνος απομακρύνει μαλακά το πιάτο από μπροστά του χωρίς να απαντήσει. Μικρή παύση. Αρχίζει πάλι να πίνει.

ΜΑΡΚΟΣ

Η δασκάλα της μικρής, μου 'πε ότι τελικά κατάφερε και βρήκε την μάνα σου και πήγε να πάρει το παιδί απ' το σχολείο εκείνη την ώρα που έγινε το σκηνικό. Στο μεταξύ... το παιδί... κατουρήθηκε, λέει. Και ένιωθε ντροπή, έτσι που 'τανε με τα κατουρημένα, ώσπου να φτάσει η γιαγιά του.

Παύση.

Κοίτα να δεις ο διάολος. Τ' όνειρο της μάνας μου, βγήκε τελικά.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τι λες εκεί;

ΜΑΡΚΟΣ

Δε σου 'πα που μου 'λεγε στο τηλέφωνο νωρίτερα, ότι είδε ένα όνειρο και ήταν ταραγμένη. Να προσέχετε, έλεγε και ξανάλεγε, να 'χετε το νου σας, κάτι θα γίνει, έχει το νου σου στην Ευτυχία, στο παιδί. Κι εγώ

την έβρισα. Παράτα με ρε μάνα κι εσύ με τις δεισιδαιμονίες σου. Ύστερα, έβαλε τα κλάματα και της το 'κλεισα.

Μικρή παύση.

Έβλεπε, λέει, ένα δάσος σκοτεινό, βαθύ, κι ενώ ήτανε μέρα, ήτανε τόσο πυκνά τα φυλλάματα που ρίχνανε σκοτάδι παντού. Και μια στιγμή, είδε, λέει, το παιδί να ξεπροβάλει αλαφιασμένο από το βάθος, να τρέχει κι όλο να κοιτάζει πίσω του, σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει από κάτι, ένα κίνδυνο... Έβαζε φωνή κάθε τόσο, αλλά δεν ακουγόταν μέσα στο όνειρο, σαν να του 'χε κοπεί η μιλιά. Έκανε τα δυο του χέρια σαν χωνί και προσπαθούσε να φωνάξει. Και φορούσε ένα φουστάνι κατακόκκινο. Γρήγορο, λέει, το κόκκινο, θα φέρει κάτι ξαφνικό. Κι αφού έτρεξε κάμποσο, έφτασε μπροστά σ' ένα ποτάμι κι εκεί σταμάτησε την τρεχάλα. Στάθηκε πάνω απ' το νερό και καθρεφτίστηκε. Όμως, λέει, το είδωλό του δε φαινόταν πάνω στο τρεχούμενο νερό, σαν να γλιστρούσε μονομιάς και χανόταν. Όσπου στο τέλος μπήκε μέσα στο ποτάμι, βούτηξε και χάθηκε, κι ούτε που ξαναβγήκε στην επιφάνεια, λες και το τράβηξαν τα πλάσματα του βυθού κοντά τους.

Η Ευτυχία κοιτάζει μπροστά ανέκφραστη. Ο Μάρκος ταραγμένος, μοιάζει να βρίζει μέσα από τα δόντια του, ενώ έχει πιάσει το πένθος του και το περιεργάζεται. Παύση.

Ακούς, διάολε; Κατουρημένο το παιδί μπροστά σ' όλη την τάξη, να το κοιτάνε...

ΕΥΤΥΧΙΑ

Και τις νύχτες κατουριέται. Από μετά την... από τότε.

Μικρή παύση. Ο Μάρκος την κοιτάζει.

ΜΑΡΚΟΣ

Έπρεπε να μου το 'χεις πει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ίσως. Ίσως πάλι, να 'πρεπε, να 'χεις ρωτήσει. Ή και να 'χεις δει τα σεντόνια του, τα πυτζαμάκια.

Ο Μάρκος λυγίζει.

Να το 'χεις πάρει στην αγκαλιά σου τα βράδια που πετάγεται απ' τον ύπνο του γιατί ακούει, λέει, το μωρό να κλαίει. Να το ησυχάσεις, να το νανουρίσεις. Αλλά πότε το 'κανες, πότε ήσουν δίπλα στα παιδιά σου στ' αλήθεια;

Παύση.

ΜΑΡΚΟΣ

Έχεις δίκιο. Από σήμερα, όμως, θ' αλλάξουν όλα, θα δεις. Θ' αλλάξω. Θα 'μαι κοντά σας, δίπλα σας. Δε θ' αφήσω κανέναν και τίποτα να σας βλάψει. Ποτέ πια.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Μεγάλη κουβέντα λες.

ΜΑΡΚΟΣ

Όχι, Ευτυχία. Εμπιστέψου με. Θ' αλλάξουν όλα θα δεις. Δεν ήξερα... νόμιζα πως ό,τι έκανα ήταν αρκετό, πως φρόντιζα να μη μας λείπει τίποτα, αλλά όπως λες φάνηκα λίγος και μόνο τώρα το καταλαβαίνω. Δεν έμαθα ποτέ πώς να δείχνω την αγάπη μου, κι εγώ σαν παιδί δεν γνώρισα χάδια απ' τον πατέρα μου. Ήξερα, όμως, στο βάθος πως μ' αγαπούσε, με τον τρόπο του, κι ας κρατούσε πάντα απόσταση.

Μικρή παύση.

Εγώ μόνο εσάς είχα στο νου μου, κι ας μην το 'δειχνα με τρυφεράδες. Εσείς μου δίνετε πνοή. Μπορεί και να 'θελα να κάνω τον καμπόσο, τον δυνατό άντρα, όπως λες, μπορεί και να 'χεις δίκιο σ' όλα. Από δω και πέρα, όμως, δε θ' αφήσω ούτε στιγμή να πάει χαμένη, θα κάνω ό,τι περνάει απ' το χέρι μου να επανορθώσω, να κερδίσω τον χαμένο χρόνο. Θα γίνω απ' την αρχή το στήριγμα σου. Και πρώτα θα φροντίσω να πάμε σε έναν ειδικό να μας βοηθήσει, και το παιδί κι εμάς. Να μας μάθει πώς να ζούμε με την απώλεια, τον πόνο.

Παύση.

Αύριο κιόλας. Θα βρω το τηλέφωνο και θα τον πάρω, το υπόσχομαι. Θα γίνω υπόδειγμα οικογενειάρχη. Κι ούτε θ' αφήσω κανέναν να μας ξαναπιάσει στο στόμα του.

Μικρή παύση.

Τι λες; Μπορείς να μ' εμπιστευτείς να ξαναφτιάξουμε τη ζωή μας;

Παύση.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι.

ΜΑΡΚΟΣ

Γαμώτ –

Ο Μάρκος χτυπάει το χέρι στο τραπέζι.

Αχάριστη γυναίκα. Με τίποτα δεν μπορώ να σ' ευχαριστήσω. Τι θέλεις πια, μου λες; Ξέρεις τι θέλεις ή τα 'χεις τελείως χαμένα;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Σου είπα τι θέλω.

ΜΑΡΚΟΣ

Να φωνάξεις σ' όλους ότι είμαι άτιμος και δειλός; Να με ξεφτιλίσεις σ' όλο το χωριό. Αυτό θες;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι μόνο. Αυτό είναι το λιγότερο.

ΜΑΡΚΟΣ

Α, ναι. Θέλεις και να με δεις να υποφέρω.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να καείς όπως εγώ. Να γκρεμιστείς και τίποτα να μην φτάνει ξανά να σε σηκώσει. Να λιώσεις, να χαθείς.

ΜΑΡΚΟΣ

Μου φαίνεται πως δε σου ξεφεύγουνε αυτά που λες. Δε μιλάει ο πόνος σου. Εσύ μιλάς, αληθινά, απ' την καρδιά σου. Βάλθηκαν να με τσακίσουν με τα λόγια σου. Στάζεις φαρμάκι και το χαίρεσαι στο βάθος.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τα λόγια θα μου φέρουν ανακούφιση αν σου πληγώσουνε το νου.

ΜΑΡΚΟΣ

Πού να το φανταζόμουν ότι είσαι τόσο αιμοβόρα όταν σ' έπαιρνα. Το καλόβολο αρνί που αποδείχτηκε λύκος. **Τυφλός σε γνώρισα. Τώρα σε βλέπω.**

ΕΥΤΥΧΙΑ

Λέγε με λύκαινα, λοιπόν.

ΜΑΡΚΟΣ

Καταπώς φαίνεται σου ταιριάζει. Απαράλλαχτη μοιάζεις. Έτσι που κάνεις, σα λυσσασμένο ζώο έτοιμο να με κατασπαράξει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Φτάνουν τώρα τα λόγια, απόκαμα. **Με κουράζει η ανθρώπινη φωνή σου.** Τόσα χρόνια σ' ακούω να λες, να λες, να βρίζεις, να τσακώνεσαι, να απειλείς θεούς και δαίμονες. Και τώρα πάλι μου ήρθες με ψεύτικες υποσχέσεις, ότι δήθεν θ' αλλάξεις βιολί, θα μάθεις τώρα ν' αγαπάς αυτούς που σε χόρταιναν αγάπη χωρίς να σου γυρεύουν πίσω τίποτα.

Ο Μάρκος σηκώνεται αποφασιστικά ενώ χτυπάει το ποτήρι του στο τραπέζι.

Φεύγεις;

ΜΑΡΚΟΣ

Όχι, θα κάτσω ν' ακούω τη χολή που βγάζεις από μέσα σου.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Μα πώς αλλιώς; Δεν αλλάζει ο άνθρωπος.

ΜΑΡΚΟΣ

Μπορώ νομίζεις να ανέχομαι όλες αυτές τις τρέλες που κάνεις σήμερα; Αλλά δε φταίει άλλος.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όχι άλλος. Εσύ φταις. Για όλα. Και γι' αυτό σου αξίζει να πληρώσεις. Μόνος υπαίτιος για όσα θ' ακολουθήσουν είσαι εσύ. Κι αυτό φρόντισα να το μάθουν όλοι όταν έρθει η ώρα. Όλα είναι κανονισμένα, τίποτα δεν άφησα στην τύχη.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι θα μάθουν, δηλαδή;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ποιος είσαι στ' αλήθεια. Ποιος ήσουν πάντα. Κι ούτε το κακό που μας βρήκε δε στάθηκε ικανό να σε αλλάξει.

ΜΑΡΚΟΣ

Έπρεπε, δηλαδή, να σηκώσω τα χέρια ψηλά και να παραιτηθώ απ' όλα όπως κάνεις εσύ για να αποδείξω ότι πενθώ; Την ζωή όσο την έχεις πρέπει και να την τιμάς, μην το ξεχνάς αυτό, Ευτυχία.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Πρέπει, όμως, να τιμάς και τον θάνατο. Κι όχι να μου κανονίζεις διακοπές και γλέντια, τον άλλο μήνα που το παιδί σου θα γινόταν ενός και αντ' αυτού βρίσκεται –

ΜΑΡΚΟΣ

Για μένα νομίζεις το 'θελα; Ή για σένα; Μήπως και ξεφύγεις λιγάκι κι αλλάξει η σκέψη στο μυαλό σου. Δε σου κάνει καλό που 'σαι όλη μέρα κλεισμένη, μέσα στο χώρο που έγινε ό,τι έγινε. Πρέπει να ξεχαστείς.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ούτε θέλω ούτε και πρέπει να ξεχαστώ. Να θυμάμαι πρέπει. Μια εικόνα υπάρχει μονάχα στο μυαλό μου. Το αγοράκι μου να σβήνει στην αγκαλιά μου. Τίποτα άλλο δε βλέπω μπροστά μου. Μόνο αυτό, ώσπου να κλείσω τα μάτια μου μια και καλή και να πάω να το βρω εκεί που είναι. Ευλογημένη ώρα, φτάνει επιτέλους, το νιώθω καλά.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι 'ναι πάλι αυτό! Αλήθεια, εσύ έχεις χλομιάσει, τρέμεις σύγκορμη, δε νιώθεις καλά;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Καλύτερα από ποτέ. Σα να γεννιέμαι απ' την αρχή.

ΜΑΡΚΟΣ

Εσύ θα πρέπει να ψήνεσαι στον πυρετό, βγάζεις φωτιές από τα μάτια.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Σώπασε τώρα, να προλάβω να στα πω, προτού αρχίσω να παίρνω το δρόμο για την κόλαση. Να καείς πρώτα κι εσύ μαζί μου, κι ύστερα να πεθάνω ήσυχη.

ΜΑΡΚΟΣ

Παραληρείς, το βλέπω.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ήθελα να σ' έπνιγα με τα ίδια μου τα χέρια μα ξέρω καλά πως δεν είχα αρκετή δύναμη να σε νικήσω. Κι έτσι αποφάσισα να μας βάλω φαρμάκι στο φαΐ και να κλείσει μια κι έξω αυτό το καταραμένο σπίτι. Αλλά και πάλι δεν μου 'φτανε να σου προσφέρω τέτοιο εύκολο τέλος. Γι' αυτό το ήπια εγώ το δηλητήριο. Προτού φύγω, όμως, έπρεπε να φροντίσω να τιμωρηθείς.

ΜΑΡΚΟΣ

Δεν μπορεί να μιλάς –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να νιώσεις στο πετσί σου τι θα πει σέβομαι τη ζωή και σέβομαι το θάνατο. Να μην μπορέσεις να ξαναβρείς ποτέ σου την γαλήνη, να βασανίζεσαι ως τα βαθιά γεράματα που εύχομαι ολόψυχα να φτάσεις, για να κρατήσει όσο περισσότερο γίνεται το μαρτύριο σου. Να ζήσεις χρόνια ατελείωτα βυθισμένος στην απόγνωση, οι τύψεις να κατατρώνε τις σάρκες σου, ώσπου μια μέρα να ανακαλύψουνε τυχαία το άψυχο κουφάρι σου. Να πεθάνεις απόκληρος, ολομόναχος όπως ακριβώς σου αξίζει. Τέτοιο τέλος σου ταιριάζει, αν σε φαρμάκωνα θα σ' έκανα ήρωα.

ΜΑΡΚΟΣ

Δε... δεν ξέρω τι να... δεν –

Ο Μάρκος σωριάζεται σε μια καρέκλα, τα χείρα χαμένα βλέποντας την Ευτυχία να μιλάει φλεγόμενη κι ενώ τραντάζεται από σπασμούς.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τόσα χρόνια παραμίλησες, έφτασε η ώρα να σωπάσεις. Τώρα πια νιώθω το δηλητήριο να παγώνει το αίμα στις φλέβες μου –

Ο Μάρκος μιλάει ξεψυχισμένα, ενώ η Ευτυχία υπόκωφα, ακούγεται σαν μουγκρητό πληγωμένου ζώου που ξεψυχά.

ΜΑΡΚΟΣ

Ποιον να φω... βοήθεια, βοήθ –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να καίει τα σωθικά μου, και πολύ κράτησα, μα έπρεπε να προφτάσω να πάρω την εκδίκησή μου –

ΜΑΡΚΟΣ

Τι έκανες... γιατί... εγώ χωρίς εσένα... το παιδί –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να πάρω πίσω το αίμα μου –

ΜΑΡΚΟΣ

Το παιδί... τι θ' απογίνει –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Και το μεγάλο μου, το κοριτσάκι μου, δε θα μπορούσα να τ' αφήσω κοντά σου –

ΜΑΡΚΟΣ

Δε θα μου πάρουν το παιδί, μ' ακούς, κανείς δε θα μου το πάρει –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Έπρεπε να το πάρω κι αυτό μαζί μου –

ΜΑΡΚΟΣ

Τι είπες! Τι λες –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τέτοια τιμωρία ταιριάζει σε άντρα άτιμο. **Τη σάρκα που του χάρισα να του την πάρω πίσω.** Τα παιδιά του να μην τα ξαναδεί. Ν' απομείνει κούτσουρο μονάχο, τσακισμένο –

ΜΑΡΚΟΣ

Τι έκανες! Το παιδί –

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κι ύστερα σκέφτηκα, πώς μπορώ να σε κάνω να νιώσεις πώς είναι να 'χεις ένα παιδί μέσα σου, μες στην κοιλιά σου –

Ο Μάρκος πετάγεται και τρέχει στην μεγάλη κατσαρόλα που δεσπόζει στο μέσον του τραπέζιού.

ΜΑΡΚΟΣ

Τι είπες! Όχι, δεν το 'κανες! ΦΟΝΙΣΣΑ! Πες πως είναι ψέμα, πως το 'πες για να με τελειώσεις, ΨΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΑ –

Η Ευτυχία σιγά σιγά σβήνει. Τρέχουν δάκρυα απ' τα μάτια της.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δροσιά τα δάκρυα, φτάνει να μη γελάσεις πια.

Ο Μάρκος πέφτει στα τέσσερα και κάνει εμετό. Ύστερα τρέχει στην Ευτυχία που έχει σωριαστεί στα πλακάκια της κουζίνας και ψυχορραγεί.

ΜΑΡΚΟΣ

Πού πας γύρνα πίσω πες μου πως είναι ψέματα το παιδί το παιδί
ψέματα πες μου ψέματα πού μ' αφήνεις ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΨΕΜΑΤΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΔΩ
ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

Το σκυλί απ' έξω αρχίζει να γαυγίζει. Και τότε ακούγονται οι φωνές της ΓΙΑΓΙΑΣ και του ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ που μπλέκονται με τις κραυγές του Μάρκου.

ΦΩΝΗ ΓΙΑΓΙΑΣ (*Voix off*)

Ευτυχία.

ΦΩΝΗ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ (*Voix off*)

Μαμά, μαμά!

Ο Μάρκος ουρλιάζει με απόγνωση.

ΜΑΡΚΟΣ

ΟΧΙ ΕΔΩ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΑΝΑ! ΦΕΥΓΑΤΕ Μ' ΑΚΟΥΣ;! ΦΕΥΓΑΤΕ ΜΑΝΑ
ΟΧΙ ΕΔΩ! ΟΧΙ ΠΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΔΩ! ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ! ΤΟ ΠΑΙΔΙ...
ΕΥΤΥΧΙΑ... ΤΟ ΠΑΙΔΙ!

Οι φωνές της ΓΙΑΓΙΑΣ και του ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ συνεχίζουν να ακούγονται, να δυναμώνουν, επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά, κι ακούγονται βήματα να πλησιάζουν απ' έξω, ενώ ο Μάρκος φωνάζει κρατώντας στην αγκαλιά του το άψυχο σώμα της Ευτυχίας. Τότε αρχίζει να ακούγεται το σπαρακτικό αλύχτισμα της Λύκαινας που όλο και δυναμώνει.

Σκοτάδι.